

D

List
pre dcéry kresťanskej lásky
k 1. januáru 2009

Duchovný život

Drahé sestry!

Z celého srdca želám požehnaný a svätý rok 2009 vám, vašim miestnym komunitám i všetkým provinciám a oblasti Spoločnosti. Nech tento nový rok prežívame v dynamickej vernosti našej službe Kristovi v chudobných, v evanjeliovom duchu a pod ochranou Panny Márie Bohorodičky. Takéto želania si môžeme priať navzájom medzi sebou!

Úprimne vám ďakujem za korešpondenciu a správy, ktoré ste mi zaslali v týchto posledných týždňoch. Predstavili ste mi v nich svoje komunity a radosť z toho, že smiete byť dcérami kresťanskej lásky. Opísali ste svoju službu zakorenenu v modlitbe, podporovanú obetami starších sestier a založenú na veľkodušnom záväzku každej sestry v spolupráci so všetkými, ktorí zápasia za spravodlivosť, celkový rast a dôstojnosť chudobných. Opisujete v nich aj utrpenie týchto chudobných, ktoré zrástlo na niektorých miestach násilím, korupciou mocných tohto sveta, prírodnými katastrofami a svetovou hospodárskou krízou. Vo svojich listoch mi tiež zdieľate zo svojho komunitného života, ďakujete za jeho vitalitu a často vyjadrujete túžbu viac sa do neho zapájať.

Dieťaťu v Jasličkách som zverila všetky tieto del'by a nový rok 2009, ktorý si prajeme plný **nádeje** a **pokoja**. Modlila som sa Izaiášovými slovami, ktoré sme čítali na vianočnej polnočnej svätej omši. Tieto slová môžu osvetliť začínajúci sa rok:

*«Lud, čo kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo,
nad tými, čo bývajú v krajine tieňa smrti, zažiarí svetlo.
Rozmnožil si plesanie, zväčšil si radosť;
budú sa tešiť pred tebou, ako sa tešia pri žatve,
tak, ako plesajú, keď si delia korisť.»*

*Ved' jeho ťažké jarmo a prút jeho pleca a palicu jeho pohoniča lámeš
ako v dňoch Madiánu...*

*Lebo chlapec sa nám narodil, daný nám je syn,...
bude nazvaný: zázračný Radca, mocný Boh, večný Otec, Knieža
pokoja».*

(Iz 9, 1-5)

Mária sa nachádza uprostred vianočných udalostí; prijala ich vo viere, aby postupne spoznávala ich zmysel, videla realizáciu Izaiášovo proroctva. Vstúpme do jej školy a meditujme o Ježišovom narodení, spoznávajme pokoru Boha, ktorý sa z lásky stáva jedným z nás a nezištne sa obetuje. Kiež by sme mohli z tejto meditácie načerpať zásoby **nádeje**, ktorú potrebujeme počas celého nastávajúceho roku pre chudobných a pre nás samé.

Podľa vzoru svätého Vincenta a svätej Lujzy, ktorí sa obracali na Pannu Máriu, aj my ju prosíme, aby nám pomáhala *žiť ako proroci a nieť nádej teraz a všade*, ako odvážni tvorcovia Kráľovstva svetla a pravdy, ktoré prichádza nastoliť jej Syn.

«Milé sestry, zverme sa pod jej vedenie, prisľúbme jej, že sa celkom odovzdáme jej Božskému Synovi a jej, aby ona spravovala celú Spoločnosť a každú z vás osobitne» (Svätý Vincent, Coste X, s. 623).

«Prosme ju každý deň, aby nám pomáhala slúžiť Bohu tak, ako sme sľúbili, a plniť jeho svätú vôľu s takou podriadenosťou, akou ju plnila ona» (Svätá Lujza, Duchovné spisy, A. 33, s. 778).

Ako nám už oznámil Otec Gregory, Vincentská rodina bude sláviť v roku 2010 tristošesťdesiate výročie od smrti svätej Lujzy a svätého Vincenta. Na medzinárodnej rovine boli vytvorené prípravné komisie pre určité slávnosti v Paríži a v Ríme na dni 15. marca a 27. septembra 2010. Okrem toho si generálna rada praje, aby toto výročie bolo poznačené aj na miestnej, provinciálnej a národnej rovine modlitbovou del'bou duchovného dedičstva nášho vincentského pokladu a formou konkrétnych projektov i prorockých prejavov vykonaných v prospech chudobných a spolu s nimi.

Vráťme sa k slávnosti Panny Márie Bohorodičky, ktorú nám predkladá liturgia 1. januára. Pri novorodeniaku v jasliach znovu nachádzame Máriu, Jozefa a pastierov, ktorí prichádzajú presvedčiť sa o tom, čo im oznámili anjeli: *«Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle»* (Lk 2, 14).

Na prahu roku 2009 sa nám môže zdať tento **pokoj** ohlásený Ježišovým narodením a nezištne ponúknutý všetkým ľuďom ako nedosiahnuteľný sen. Svätý Otec Benedikt XVI. vo svojom posolstve k Svetovému dňu pokoja nás pozýva uvažovať o téme «*Bojovať proti chudobe – budovať pokoj*». Vysvetľuje, že «*každá forma chudoby má koreň v nedostatku úcty voči transcendentnej dôstojnosti ľudskej osoby. Keď sa s človekom nezaobchádza v integrite jeho povolania a nerešpektujú sa požiadavky pravej „ľudskej ekológie“, rozpútajú sa aj zvrátené dynamizmy chudoby, ako je to zrejmé v niektorých oblastiach*». Pápež pokračuje a zdôrazňuje, že viac ako zavedenie rôznych štruktúr «*boj proti chudobe si vyžaduje... mužov a ženy, ktorí sú schopní hlboko prežívať medziľudské vzťahy a sprevádzať jednotlivé osoby, rodiny a spoločenstvá na ceste autentického ľudského rozvoja*». Napokon spresňuje, že «*Cirkev, zatiaľ čo pozorne sleduje aktuálne javy globalizácie a ich dopad na formy ľudskej chudoby, poukazuje na nové aspekty sociálnej otázky, nielen vzhľadom na jej šírku, ale aj do hĺbky, keďže sa týkajú identity človeka a jeho vzťahu k Bohu*».

Rozjímajme nad týmto posolstvom, ktoré tak úzko spája celosvetový zápas proti chudobe a o nastolenie pokoja a ktorý podnecuje človeka, aby dal Bohu jemu patriace miesto vo svete, ktorý sa chce zaobísť bez neho. Prosme tiež, aby naša služba Kristovi v chudobných a naše svedectvo života boli prameňom nádeje a pokoja tam, kde nás poslal Pán.

Osvojme si záverečné pozvanie Benedikta XVI. otvoriť naše srdce potrebám chudobných a prosme spoločne, aby budúce Generálne zhromaždenie prehĺbilo v našom živote nové brázdy pôsobením Ducha Svätého...

S vďačnosťou za vaše modlitby vás uisťujem o srdečnej sesterskej láske a oddanosti. Zverujem vás Panne Márii, pokornej dcére z Nazareta, Bohorodičke a jedinej Matke Spoločnosti.

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

Materský dom

**Príhovor z 1. januára 2009
pre dcéry kresťanskej lásky**

Drahé sestry!

Nie je ľahké pripravovať každým rokom príhovor pre dcéry kresťanskej lásky z príležitosti Nového roku. Tento rok si prajem, aby bol mimoriadne významným v roku, kedy sa uskutoční generálne zhromaždenie.

Rozhodol som sa rozpovedať vám svoju úvahu o návštevách, ktoré som uskutočnil v roku 2008 vo viacerých provinciách dcér kresťanskej lásky a mal som tak príležitosť stretnúť sa so sestrami, spolubratmi a členmi Vincentskej rodiny.

Navštívil som teda dcéry kresťanskej lásky v Kamerune, na Sardínii, v Peru, v Madride, Grécku, Ríme, Portugalsku, Spojených štátoch amerických, zvlášť v Kalifornii, východné pobrežie, v Španielsku /Salamanke/, na Slovensku, v Austrálii, na Cookových ostrovoch, v západnom Kalimantane, v Indonézii, na Madagaskare, vo Francúzsku /Berceau/, v Kongu – Kinshasa a Kongu - Brazzaville, v Istanbule, v Kambodži, v Laose, Thajsku, na Kostarike a krátko v Paname.

Veľmi som sa tešil, že som v týchto krajinách mohol stretnúť dcéry kresťanskej lásky. Rozhovory so sestrami o ich apoštolských skúsenostiach a službe pri chudobných a spolu s nimi, o ich komunitnom živote, duchovnej skúsenosti s Bohom ma veľmi obohatili. Vždy sa povzbudím pohľadom na to, čo vidím a čo počujem. Radšej mám jednoduché rozhovory so sestrami a dúfam, že sestry postupne prijímajú, keď dialóg nahrádza prednášku.

Nedávno som sa zúčastnil na úspešnej udalosti: pri príležitosti 60. výročia od vyhlásenia ľudských práv dostal náš spolubrat Pedro Opeka, misionár na Madagaskare ocenenie za prácu, ktorú vykonal so svojimi spolupracovníkmi v Akamasoa. P. Pedro dostal vyznamenanie v Ríme, v aule Pavla VI. spolu s ďalšími osobami solidárne zaangažovanými v službe chudobných. Na konci slávnosti mal Svätý

Otec krátke poslanstvo. Osobitne som bol dojatý jedným účastníkom, laikom, ktorý je zodpovedný za jednu organizáciu spolupracujúcu s OSN. Vyzval nás, aby sme sa viac zaangažovali za podporu evanjeliových hodnôt v našej súčasnej spoločnosti, v ktorej sú chudobní zabudnutí. Nadmerné zisky určitých jednotlivcov vyprovokovali vážnu hospodársku krízu v celom svete. Pri počúvaní sa mi vynoril v duchu obraz vlaku, ktorý po ceste zberá cestujúcich; stále rýchlejšie sa pohybuje, prechádza svetom, nastupuje do neho stále viac osôb, ale nie všetci, určití zostávajú na nástupišti. Pápež Ján Pavol II. to často vyjadroval slovami: «Novou globalizujúcou ekonómiou sa stále viac rozširuje priepasť medzi bohatými a chudobnými». Toto hovorí i Benedikt XVI. Rotterdamský biskup vo svojom otváracom prejave na plenárnom zasadnutí komisie Biskupskej konferencie Európskeho spoločenstva povedal, že «ekonomika založená na neobmedzenej konzumácii obmedzených zdrojov sa môže skončiť len v slzách». Dodal: «Finančná kríza zviditeľňuje úchylný rebríček hodnôt spoločnosti». Táto kríza by mala nabádať kresťanov, aby sa viac odvolávali na kresťanské poslanstvo, žili umiernené a delili sa o zisky: sú to dva kľúče spomedzi ďalších k budovaniu spravodlivého a bratského sveta.

Drahé sestry, je pravdou, že i my máme nasadnúť do tohto vlaku. Ale nezabudnime na našu batožinu, ktorou sú evanjeliové hodnoty. Pripomína nám ich sociálne učenie Cirkvi a jej záväzok podporovať dôstojnosť chudobných.

Ďalej by som vám chcel hovoriť o inom predmete, ktorý bol zdôraznený pri rozhovoroch so sestrami rôznych provincií. Týka sa jedného z úryvkov evanjelia, kde Ježiš hovorí: «*Každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka*» (Mt 12, 50). Inde nás Ježiš pozýva, aby sme opustili otca, matku, bratov, sestry a všetko, čo vlastníme a nasledovali ho. V dejinách zasväteného života boli tieto texty vzaté mimo kontextu a interpretované fundamentalisticky natoľko, že boli niekedy až neľudské. Avšak v súčasnosti je nutné žiť radikálnosť v nasledovaní Ježiša. Niekedy sa stáva, že naše rodiny od nás požadujú nie moc realistické veci, nechápu zmysel nášho povolania a radikálnosť nášho záväzku zasväteného života. Je našou úlohou vysvetliť im, že sme sa zaangažovali voči členom našej komunity a chudobným: sú našou rodinou ako naša pokrvná rodina.

Po jednej diskusii so sestrami anglicky hovoriacich provincií (účastníčky sesie VIE - Expérience d'intégration vincentienne /Vinčentská skúsenosť začlenenenia/), týkajúcej sa vzájomnosti medzi sv. Lujzou a sv. Vincentom, by som chcel s vami uvažovať o vzájomnosti vo Vinčentskej rodine. Sme pozvaní vytvárať vzájomný vzťah s našimi bratmi a sestrami vo Vinčentskej rodine, spolu s nimi sa zapojiť do solidarity pre chudobných a s chudobnými. Rozviňte túto otázku vzájomnosti, hoci v mnohých provinciách existuje už vynikajúca spolupráca medzi dcérami kresťanskej lásky a členmi Misijnej spoločnosti, čo sa kedysi označovalo názvom „dvojitá rodina“ sv. Vincenta. Treba vyzdvihnúť túto vzájomnosť, aby sme boli skutočne prorockými.

Ďalšia výzva: dynamizmus inštitúcií, kde sú služby realizované sestrami jednej komunity (napr. škola, nemocnica a pod.). Inštitúcie, ktoré máme, sú výsledkom organizovanej služby chudobným tak, ako ich realizoval sv. Vincent. Avšak ak v týchto inštitúciách nekonáme pravidelné realizácie vo svetle charizmu, môžu nabráť iný smer a udusiť charizmu. Pozývam vás previesť revíziu vášho záväzku v rovine inštitúcií, aby ste sa presvedčili, či zodpovedajú potrebám chudobných a či sú dynamizované charizmom.

Ďalšia výzva týkajúca sa inštitúcií: potreba realizovať váš apoštolát jednoducho. Peniaze sú potrebné pre realizáciu týchto diel, ale my musíme dbať nad správou peňazí pre službu chudobným bez toho, aby sa stali našou hlavnou prioritou. Spravovať peniaze opatrne, dôverovať Prozreteľnosti, ale zároveň používajme ich rozumne bez toho, aby sme boli ich otrokmi, vyhnime sa pasci súčasnej spoločnosti.

Posledná výzva: byť prorockými pre sestry vlastnej komunity, navzájom sa povzbudzovať, aby sme spoločne žili naše Konštitúcie, vo vzájomnom rešpekte a zhovievavosti. Naš príklad a jednoduchosť nášho života tvoria najlepší spôsob k tomuto podnecovaniu. Niekedy, keď konštatujeme zanedbania u našich sestier môžeme ich zraniť, keď im to podočkneme. Nemáme byť agresívnymi v komunite, ale dostupnými. Takto podporíme príležitosti k spoločnému dialógu, aby sme si navzájom pomáhali žiť naše povolanie. Prorockou výzvou je teda viesť vzájomné konverzácie ako „duo“, kde sa hlasy, hoci sú rozdielne – ako soprán alebo bas – zjednocujú do harmonickej melódie.

Modlím sa, aby ste boli prorockými, žili dobrotu, láskavosť a jednoduchý životný štýl, ktorý oslovuje a dáva chuť vstúpiť do kontaktu s vami. Sme povolání vydávať svedectvo o Bohu, ktorý je naším životom, že to pre Neho sme sa zaangažovali žiť spoločne v komunite pri chudobných. Prosím Boha, aby vás všetky požehnával v tomto novom roku 2009.

P. Grégory GAY, CM
generálny predstavený

**List k 2. februáru
pre dcéry kresťanskej lásky**

Drahé sestry!

Sviatok Obetovania Pána v chráme nám umožňuje prežiť radosť, ktorú zakúsil stavec Simeon a prorokyňa Anna. Žili pod Božím pohľadom a vedeli spoznať Mesiáša, uvideli *svetlo národov*, ktoré túžobne očakávali. Ich príklad modlitby, viery a vytrvalosti nás môže podnecovať, aby sme spoznávali Krista pri našich mnohých každodenných stretnutiach. Môže nás sprevádzať aj v týždňoch, ktoré nás ešte delia od sviatku Zvestovania Pána a pomôcť nám pripraviť sa na tohoročnú Renováciu našich sľubov s radostným a pozorným srdcom.

Po stretnutí sa s Otcom Gregory, počas ktorého som mu podľa peknej tradície Spoločnosti predniesla spolu s mojou prosbou aj vaše prosby o Renováciu sľubov vám s radosťou oznamujem, že náš Generálny predstavený nám udeľuje túto milosť na 25. marca toho roku. Pri rozhovore som mu hovorila o uplynulom roku, zmienila som sa o obsahu vašich listov, pozitívnych prvkoch nášho spoločného sesterského života, o službe Kristovi v chudobných i našom vzťahu k Bohu a nezabudla som spomenúť ani naše nedostatky. Otec Gregory, ktorý už navštívil mnohé provincie, vyzdvihol pekné svedectvo nášho života a ducha blízkeho chudobným i nutnosť zachovať si postoj služobnice, ktorý nás charakterizuje v Cirkvi.

Povedala som mu tiež, že ovocím prosby o renováciu, ktorú sme všetky vykonali v duchu viery, je radosť z nového uvedomenia si veľkosti a jednoduchosti nášho povolania. Podobne je ním aj pokorná vďaka Kristovi, ktorý si nás vyvolil a uchvátil pred rokom, či piatimi, desiatimi, šesťdesiatimi alebo ešte viacerými rokmi, a ktorý nás silou svojho Ducha viedol deň za dňom, rok za rokom, aby sme ho nasledovali a slúžili mu ako svedkovia jeho Lásky tam, kde nás Božia Prozreteľnosť poslala.

«Veľké a obdivuhodné sú tvoje skutky, Pane, Bože všemohúci... »¹.
«Kladieš na mňa svoju ruku... »².

V predchádzajúcich piatich rokoch sme pri príležitosti listu k 2. februáru spoločne uvažovali o Líniách činnosti, ktoré vzišli z Generálneho zhromaždenia roku 2003: Misia, Život vzťahov, Formácia, Medzinárodnosť Spoločnosti, Pastorácia povolání. Každá z týchto tém nám umožnila pripraviť sa na Renováciu spod iného zorného uhla. V tomto roku chcem spolu s vami pouvažovať o brázdach, ktoré Pán od nás žiada prehĺbiť, vyrovnať, starostlivo zavlážiť, aby sme mohli verne odpovedať na počiatkové volanie, ktorým sa na nás obrátil vo svojej nezištnej láske.

Slávenie Generálneho zhromaždenia v máji a júni tohto roku dáva našej Renovácii zvláštny rámec. Všetky ste sa zúčastnili na jeho príprave vo svojich miestnych komunitách a provinciách. Už viac než rok Duch Svätý účinkuje v Spoločnosti mimoriadnym spôsobom. Čítanie dokumentov z vašich zhromaždení je toho nesporným dôkazom.

Ako prípravu na našu Renováciu vám dnes ponúkam zamyslieť sa nad nasledovnou otázkou:

Ktoré nové brázdy /línie/ sme povolané osobne prehĺbiť pri príležitosti našej renovácie, aby sme skvalitnili naše povolanie a poslanie dcér kresťanskej lásky, a tak boli prorokmi prinášajúcimi nádej, a aby sme prijali s otvoreným srdcom Božiu vôľu, ktorá sa prejaví v rozhodnutiach generálneho zhromaždenia?

Obraz brázd sa mi páči, pretože vyvoláva predstavu namáhavej práce a zároveň tajomstvo klíčenia, ako aj budúcej úrody. Tak, ako to napísal svätý Pavol: «*Ja som sadil, Apollo polieval, ale vzrast dal Boh*»³.

Rozoberiem dva body:

- **hĺbiť brázdy, práca prehlbovania a rastu**
- **hĺbiť brázdy, aby sme žili naše obetovanie sa Bohu s obnovenou vernosťou.**

¹ Zjv 15, 3-4.

² Ž. 139, 5.

³ 1 Kor 3, 6.

I. HĽBIŤ BRÁZDY, PRÁCA PREHLBOVANIA A RASTU, ABY «ZOSILNEL VÁŠ VNÚTORNÝ ČLOVEK»⁴.

Vyznačiť, hľbiť brázdy je úloha, ktorá si vyžaduje trpezlivú prácu, vytrvalosť. Brázdy sa hĺbia do zeme, aby mohla prijať semeno. Brázdy sa hĺbia, aby sa zem prevzdušnila a mohla prijať zrnó. Brázdy sa hĺbia, aby mohla voda stekať, zavlažovať a dávať život rastline. Brázdy hľbíme, pretože dúfame v hojnú úrodu.

Vyznačiť, vyhľbiť brázdy... Ide o vykonanie práce v našom vlastnom vnútri, hlboko a k tomu smerom dopredu, v perspektíve budúcnosti. Hľadieť dopredu znamená zanechať za sebou to, čo je staré a neúčinné - zvyky, spôsoby myslenia, konania, zastarané schémy. Hľbiť brázdy znamená tiež prehlbovať, vzrastať vnútorne, čo nás taktiež núti vidieť ďalej, určiť si cieľ, ktorý chceme dosiahnuť.

Čerstvo vyorané brázdy nám poskytujú vôňu sviežo obrobenej pôdy, dávajú cítiť a tušiť budúcu úrodu:

« ... Pane, Bože môj, ty si nesmierne veľký! ...

*Tráve dávaš rásť pre ťažný dobytok a byli, aby slúžila človeku.
Zo zeme vyvádzaš chlieb i víno, čo obveseľuje srdce človeka;
olejom rozjasňuješ jeho tvár a chlieb dáva silu srdcu človeka.»⁵*

Akou radosťou je pozorovať pole dobre obrobené a pripravené pre budúcu úrodu, šire lány alebo terasovité záhumienky visuté na svahu kopca či polička chránené pred vetrom ohradou alebo kríkmi... podľa miesta, kde je nám dané žiť. A naopak, aký žalostný je pohľad na neobrobenú zem, ponechanú úhorom, neobsiatu, zbavenú nádeje, že zarodí!

64. žalm poeticky opisuje krajinu hojnosti, plod námahy pestovateľov a... milosti Božej:

«Navštevuješ zem a dávaš jej vlahu, zveľaďuješ jej bohatstvo...

Takto sa staráš o zem: zvlažuješ jej brázdy a vyrovnávaš hrudy, skypruješ ju dažďami a požehnávaš jej rastliny. Rok korunuješ svojou dobrotou, kade prejdeš, všade je hojnosť. Pasienky púšte

⁴ Ef 3, 16.

⁵ Ž. 104 /103/ 1, 14-15.

vlaha zarosí a pahorky sa opášu plesaním. Čriedami oviec sa lúky pokryjú a zrnom budú oplývať doliny; ozývať sa budú jasotom a spevom.»⁶

Vyznačiť, vyhlíbiť brázdy... Prehĺbenie a vízia budúcnosti sú rovnako potrebné pre dynamizmus rastu. Potrebujeme pracovať na našom vnútri, aby sme rástli v dôvernom vzťahu s Pánom až do nášho posledného dychu; aby sme rástli v schopnosti uvažovať a rozlišovať, aby sme sa vyhli nebezpečenstvu povrchného života a vyschnutiu našich prameňov viery, pretože svet, ktorý nás obklopuje, sa vyznačuje povrchnosťou a horúčkovitou chvíľkovosťou.

«Sejte si podľa spravodlivosti, žnite podľa lásky, preorte si úhor, je čas hľadať Pána...»⁷.

Stála formácia má za cieľ pomôcť nám žiť tento proces prehlbovania a mať víziu o budúcnosti, *«ako postupné pripodobňovanie sa Kristovi v neustále obnovovanej vernosti Duchu Svätému a cieľu Spoločnosti»⁸.*

Každý deň sa živíme Božím slovom⁹, ktoré *«môže hlboko zmeniť srdce človeka. Preto je potrebné, aby každý veriaci a každá komunita prenikli do stále väčšej dôvery s Božím slovom»¹⁰.* Je teda prospešné overovať si, akú úrodu prináša Slovo zasiaté do nášho srdca, aký druh pôdy mu poskytujeme, aby mohlo vykličiť.

«Preorte si úhor a nesejte do trnia!»¹¹

Žijeme v pragmatickej spoločnosti, ktorá je plná prudkej rýchlosti a agresivity. Či to nie je výzva na spomalenie nášho tempa, aby sme mohli zintenzívniť duchovný život, žiť viac do hĺbky, znovu objaviť cestu nášho srdca, vrátiť sa do svojho srdca?

Žiť do hĺbky, byť osobami modlitby... človek modlitby bude schopný všetkého¹², uisťuje svätý Vincent.

⁶ Ž. 65 / 64/, 10-14.

⁷ Oz 10, 12.

⁸ K. 49.

⁹ Porov. K. 22a.

¹⁰ Benedikt XVI., Homília pri zahájení 12. generálneho zhromaždenia Biskupskej synody, dňa 5. októbra 2008.

¹¹ Jer 4, 3.

Svätá Lujza nám zasa radí, aby sme žili spojené s Bohom, aby sme mu úplne patrili: *«Boh chce len naše srdce; do našej moci dal len jednoduchý úkon vôle, na ktorý hľadá a z ktorého vychádza činnosť»*¹³.

Žiť s väčšou hĺbkou v našej hlučnej spoločnosti tak, že si vyhradíme čas a miesta na mlčanie¹⁴.

Žiť s väčšou hĺbkou tak, že starostlivo pripravíme komunitné stretnutia, pretože Pán je prítomný uprostred zhromaždenej komunity¹⁵.

Žiť s väčšou hĺbkou vo svete, ktorý je stále viac pohlcovaný sekularizmom a ktorý obratne zužuje priestor a diel určený Bohu. Mohli by sme sa povzbudiť k tomu, aby sme vo svojich komunitách viac zvýraznili deň Pána, Veľkú noc týždňa, deň pokoja a odpočinku, a tak naplnili slová *«plesajme a radujme sa z neho»*¹⁶.

*«Nedeľa je deň, ktorý je v samotnom srdci kresťanského života... Áno, sprístupnite svoj čas Kristovi, aby ho mohol osvietiť a usmerniť. On pozná tajomstvo času i tajomstvo večnosti a dáva nám "svoj deň" ako vždy nový dar svojej lásky. Znovuobjavenie tohto dňa je milosť, o ktorú treba prosiť nielen pre dokonalé prežívanie vlastných požiadaviek viery, ale aby sme aj konkrétne odpovedali na hlboké vnútorné túžby, ktoré sú v každej ľudskej bytosti. Čas venovaný Kristovi nie je nikdy stratený, ale skôr získaný čas upriamený na hlboké poľudštenie našich vzťahov a nášho života.»*¹⁷

Mohli by sme uviesť ešte ďalšie príklady možného prehĺbenia, no nechajme Ducha Svätého, nech vanie, oživuje, dynamizuje, spružňuje, osvecuje, posilňuje. On dokáže viesť každú z nás v jej úlohe rozorania pôdy, ktorá je potrebná pre dobro celej Spoločnosti.

¹² porov. Coste XI, s. 83

¹³ Svätá Lujza, L. 40 ; Duchovné spisy, s. 674.

¹⁴ porov. K. 21c.

¹⁵ porov. Mt 18, 20.

¹⁶ porov. Ž. 117

¹⁷ Dies Domini, č. 7, Ján Pavol II.; 31. máj 1988 o posvätení nedele.

Ktoré nové brázdy sme pripravené vyznačiť, aby sme mohli napredovať po ceste vnútorného života, aby sme žili hlbším životom?

II. PREHÍBIŤ BRÁZDY, ABY SME ŽILI NAŠE OBETOVANIE S OBNOVENOU VERNOSŤOU.

Dovoľte mi, aby som v krátkosti spomenula naše štyri sľuby a pri každom z nich zdôraznila tie aspekty, ktoré treba «prehíbiť». Svojou úvahou chcem len podnietiť vašu úvahu, a preto nabádam každú jednu z vás, aby sa započúvala do hlasu Ducha Svätého.

1. SLUŽBA CHUDOBNÝM

Konštitúcie opisujú službu dcéry kresťanskej lásky ako «*pohľad viery i naplnenie lásky, ktorej prameňom a vzorom je Kristus*»¹⁸.

Táto jasná formulácia je vyjadrením toho, čo učil svätý Vincent. Pozýva nás kontemplovať Ježiša Krista, vnikáť do pocitov, ktoré on prežíval pri pohľade na slabých a opustených, pokračovať v jeho poslaní hlbokým stotožnením sa s ním: «... ako slúžil (Ježiš Kristus) chudobným? Slúžil im telesne a duchovne, išiel z jedného miesta na druhé, uzdravoval chorých, podporoval ich z peňazí, ktoré mal a poučoval ich o spásе. Aké šťastie, dcéry moje, že si vás Boh vyvolil, aby ste pokračovali v poslaní jeho Syna na zemi!»¹⁹.

Od Krista sa učíme slúžiť chudobným, žiť s nimi a pre nich, slúžiť im *jemne a súcitne, povedať im nejaké dobré slovo*, podľa vyjadrenia svätej Lujzy. Im patrí celý náš život, pretože sme ho úplne obetovali Bohu. Svätý Vincent zdôrazňoval: «*Boh vám zveril starostlivosť o chudobných, preto si v tomto máte počínať v jeho duchu. Nakoľko je to možné, máte sa vžiť do ich biedy*»²⁰. Pápež Ján Pavol II. to pripomenul Spoločnosti o tri storočia neskôr slovami: «*Majte oči a srdce len pre chudobných*»²¹.

Táto *blízkosť života a srdca s chudobnými* je základom našej služby, špecifickým znakom dcér kresťanskej lásky. Toľko ľudí dnešnej doby

¹⁸ porov. K. 16b.

¹⁹ Coste IX, s. 59

²⁰ Coste X, s. 127.

²¹ Ján Pavol II., Generálne zhromaždenie 1979-1980.

čaká na náš pohľad, úsmev, slovo, gesto, ktoré by vnieslo do ich života novú silu, nádej a prinavrátilo im ich dôstojnosť.

Okrem tohto neodmysliteľného kontaktu služobnice a vďaka nemu, sa otvára široké pole, na ktorom treba pracovať s odvahou i vynaliezavosťou a v spolupráci s inými: podpora rastu človeka vo všetkých dimenziách jeho bytia, boj proti biede prostredníctvom projektov zameraných na odstránenie jej príčin, obhajoba práv našich bratov a sestier v núdzi...²².

Navyše je naša služba začlenená do mohutného prúdu solidarity, jednoduchých svedectiev mnohých ľudí, kresťanov i nekresťanov, ktorí obetujú svoj čas a energiu, aktívne pôsobia v rôznych organizáciách, ktoré sa usilujú o pokoj a spravodlivosť, hájenie ľudských práv, ochranu životného prostredia, a ktoré prispievajú k budovaniu civilizácie lásky. Sú to znamenia života a nádeje, ktoré obsahujú «semená Slova prítomné vo všetkých kultúrach»²³. Ide o ženy a mužov dobrej vôle, ktorých treba podporovať, povzbudzovať, sprevádzať...

Ktoré nové brázdy sme pripravené vyhlíbiť, aby sme napredovali v službe Kristovi v chudobných s tvorivou láskou a prorockou odvahou?

2. ČISTOTA - DAR, KTORÝ OSLOBODZUJE

«Čistotu prijímajú ako dar, ktorý oslobodzuje ich srdce a rozširuje ho do rozmerov srdca Ježiša Krista, aby sa darovali bezvýhradne a v úplnej disponibilite v službe chudobným»²⁴. «S vdáčnosťou a radosťou prežívajú čistotu ako zdroj duchovnej plodnosti a znamenie zmluvy medzi Bohom a jeho ľudom.»²⁵

Radostné prežívanie čistoty vychádza z očisteného srdca, ktoré bdie a používa prostriedky, aby jeho lampa stále horela, a ktoré trávi noc dlhého čakania s pokornou vytrvalosťou.

²² porov. K. 24.

²³ porov. K. 25c.

²⁴ K. 29a.

²⁵ K. 29b.

«Áno, v Kristovi možno milovať Boha celým srdcom, postaviť si ho nad každú inú lásku a tým milovať aj každé stvorenie, zachovávajúc si Božiu slobodu. Takéto svedectvo je dnes mimoriadne potrebné práve preto, že je pre dnešný svet také nepochopiteľné.»²⁶

Sesterský život je hlavnou oporou pre život v čistote, buduje sa na vzájomných vzťahoch bez tendencie chcieť niekoho vlastniť, vo vyváženosti, nezištnosti a vzájomnom odpúšťaní. Sesterský život podporuje zrelosť každej sestry a umožňuje jej dosiahnuť takú duchovnú výšku, k akej ju Boh povolal.

Komunita dobre zakotvená vo viere pomáha odstraňovať toxíny znečistenia životného prostredia – vyhľadávajúce pôžitku, prehnaná starostlivosť o telo, zdravie, imidž – ktoré môžu prenikať do nášho života tými najrafinovanejšími spôsobmi a zatieniť krásu pokladu, ktorú nosíme v hlinených nádobách²⁷.

Skúsenosť nás učí, že citová vyrovnanosť a zrelosť sú dobrami, ktoré sa nevyvíjajú priamočiaro a plynulo. Naopak, obvykle sa dosahujú v priebehu etáp, ktoré sa vyznačujú krízami. Vždy je tu potrebné duchovné sprevádzanie, modlitba, rozvážnosť a askéza. Sú záchrannými pásmi, ktoré nás v čase búrok srdca a zmyslov ochrania pred utopením.

Zasvätená čistota otvára srdce pre všetkých. Prijíma každé utrpenie a vie súcitiť so všetkými, ktorí sa stali obeťou odmietnutia, násillia a vytlačenia na okraj spoločnosti. Rozvíja kultúru života v dnešnej spoločnosti, ktorá relativizuje všetky otázky spojené s bioetikou.

«Evanjelium života je určené celej ľudskej pospolitosti. Konat' v prospech života znamená pričiňovať sa o obnovu spoločnosti budovaním spoločného dobra... Nemôže mať solídny základ spoločnosť, ktorá - i keď hovorí o hodnotách, ako dôstojnosť osoby, spravodlivosť a pokoj - radikálne sama sebe protirečí, keď prijíma a toleruje najrozličnejšie formy ponižovania

²⁶ Vita consecrata, č. 88.

²⁷ porov. 2 Kor 4, 7.

a narušovania ľudského života, najmä života slabých a vysunutých na okraj.»²⁸

Máme milovať život vo všetkých jeho etapách, chrániť ho a brániť. *«Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie.»²⁹* Svedectvo, ktoré môžeme dávať my osobne, spočíva v prijímaní a prežívaní pribúdajúcich rokov takým spôsobom, ako to robil Pápež Ján Pavol II.

Keď svet hľadá na telo len ako na predmet, vtedy čistota nadobúda nový lesk: láska je dar ponúkaný všetkým bez rozdielu rasy, jazyka, kultúry. Je čírou nezištnosťou: milovať znamená povedať každej osobe, na každom mieste a v každej situácii: *«... si drahý mojim očiam, vzácny a ja ťa milujem...»³⁰.*

Ktoré nové brázdy sme pripravené vyhĺbiť, aby sme napredovali v prežívaní čistoty s radosťou a vďačnosťou?

3. CHUDOBA, PRIJATIE DUCHA SVÄTÉHO, OTVORENIE SA PRE LÁSKU KU VŠETKÝM

«Chudoba srdca, prijatie Ducha Svätého, otvára dušu pre lásku ku všetkým a pobáda dcéry kresťanskej lásky, aby dali do služby bratom a sestrám seba, svoje talenty, čas, prácu ako aj hmotné prostriedky, ktoré považujú za vlastníctvo núdzných.»³¹

Chudoba, podstatná zložka v našom povolání, je jedným zo základov Spoločnosti, ako nás o tom poučujú svätá Lujza a svätý Vincent:

«Viem, že s pomocou Božej milosti nechcete zhromažďovať poklady. Až príliš milujete svätú chudobu a dôveru v Boha, dva základy Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.»³²

«Máte právo len na živobytie a na ošatenie, všetko ostatné patrí službe chudobným.»³³

²⁸ Evangelium vitae, č. 101.

²⁹ Jn 10, 10.

³⁰ Iz 43, 4.

³¹ K. 30a.

³² Svätá Lujza, L. 489. Duchovné spisy, s. 516.

³³ Coste IX, s. 89.

Ako zaktualizovať tieto múdre rady našich Zakladateľov a žiť chudobu osobne i komunitne, vyberať si jednoduché prostriedky pri realizácii našej misie?

Vnímam silnú výzvu Pána, ktorý nás pozýva k skutočnému a hlbokému obráteniu sa k autentickej a radikálnej chudobe. Ide o výzvu žiť a slúžiť v jednoduchšom štýle života, ktorý viac zodpovedá nášmu stavu služobníč. Ide o výzvu byť vynaliezavejšími v úsilí o spravodlivosť, výzvu putovať životnými cestami s ľahšou batožinou:

«A prikázal im, aby si okrem palice nebrali na cestu nič: ani chlieb, ani kapsu, ani peniaze do opaska, ale aby sa obuli do sandálov a neobliekali si dvoje šiat»³⁴. Niet pochýb o tom, že palica je veľkou pomôckou pre pútnika, ktorý sa vydáva na dlhú cestu, ale jedinou naozaj nutnou batožinou pre splnenie misie je srdce plné Boha!

Ako žiť chudobu v čase krízy, ktorá nadobudla svetové rozmery a ktorá destabilizuje milióny ľudí dnešného sveta, keď ich núti žiť v neistote? Učenie Cirkvi je jasné a nabáda nás k väčšej deľbe:

«Láska k človeku a predovšetkým k chudobnému človeku, v ktorom Cirkev vidí Krista, dostáva konkrétnu podobu v podporovaní spravodlivosti... Nejde výlučne len o pomoc z prebytku, ale pomôcť celým národom vstúpiť do sveta hospodárskeho a ľudského rozvoja, z ktorého boli vylúčené alebo vydedené. Na to nestačí iba dávať z prebytku, ktorý dnešný svet bohato produkuje. Musí sa predovšetkým zmeniť spôsob života, spôsoby výroby a spotreby a strnulé štruktúry moci, ktoré dnes riadia spoločnosť.»³⁵

Chudoba, ako evanjeliová hodnota, je posolstvom, ktoré mocne oslovuje a výrečným spôsobom dokazuje, že Boh je našou radosťou, že priestor nášho srdca je zaujatý Ním. Naša sila a naša udatnosť je Pán³⁶.

Ktoré nové brázdy sme pripravené vyhlbiť, aby sme pokročili v praktizovaní chudoby a mali pritom jediný poklad, Krista?

4. POSLUŠNOSŤ, OBETOVANIE SLOBODY

«Každá poslušnosť vo viere vyjadruje postoj Božieho Syna, ktorý sa pre uskutočnenie plánu Otcovej lásky stal poslušným až na smrť, až

³⁴ Mk 6, 8-9.

³⁵ Centesimus annus č. 58.

³⁶ porov. Ex 15, 2.

na smrť na kríži. Dcéry kresťanskej lásky ho nasledujú a z vnuknutia Ducha Svätého obetujú Bohu svoju slobodu...»³⁷

Poslušnosť v nasledovaní Ježiša Krista je hľadáním Božej vôle a pociťovaním smädu po jej naplnení. Toto hľadanie je vedené Duchom Svätým a má mať na ňom účasť tá, ktorá vykonáva službu autority, i tá, ktorá poslúcha.

Svätý Vincent a svätá Lujza, verní nasledovníci Ježiša Krista, žili poslušnosť počas celého svojho života. Zanietené hľadali Božiu vôľu, ktorá sa im zjavovala cez Sväté písmo, volaním chudobných, každodennými udalosťami. Pozorným všímaním si Ježišovej poslušnosti spoznali, že najlepším základom pre poslušnosť je viera.

«... Ježiš Kristus prišiel na svet len preto, aby plnil vôľu svojho Otca a robil to po celý svoj život. A dcéra kresťanskej lásky, ktorá sa má utvárať podľa vzoru Ježiša Krista, by chcela robiť niečo iné než plniť Božiu vôľu?»³⁸

«Zdá sa mi, že prvým prostriedkom, ktorý má pomôcť k tomu, aby sme si počínali ako pravé dcéry kresťanskej lásky, je neustála pripravenosť uskutočňovať svätú poslušnosť, s túžbou plniť Božiu vôľu.»³⁹

V súčasnosti je potrebné znovu objaviť evanjeliové základy poslušnosti, aby sme prekonalí ťažkosti vlastné tejto dobe. Sloboda a osobná nezávislosť, ktoré si dnešná kultúra tak vysoko cení, sa totiž môžu zmeniť na individualizmus a osobné plánovanie života. Môžu nám však aj pomôcť v raste k zrelosti ducha a vo vykonávaní osobnej zodpovednosti...

«Poslušnosť Bohu spočíva v postupnom raste a teda aj postupnej slobode osoby, pretože jej umožňuje prijať Boží zámer alebo vôľu, ktorá je odlišná od tej svojej, ktorá nielenže ju paralyzuje alebo umenšuje, ale naopak stáva sa základom ľudskej dôstojnosti. Súčasne však aj sloboda ako taká je procesom poslušnosti, pretože veriaci človek uskutočňuje svoju slobodu tým, že ako syn poslúcha Otcovmu plánu. Je jasné, že takto chápaná poslušnosť si vyžaduje, aby sme sa cítili ako deti, pretože iba syn alebo dcéra sa môžu slobodne odovzdať

³⁷ K. 31a.

³⁸ Coste IX, s. 560.

³⁹ Svätá Lujza, A. 60. Duchovné spisy, s. 780.

do rúk Otca, presne tak, ako to urobil Syn Ježiš, ktorý sa zveril Otcovi.»⁴⁰

Božím plánom je, aby ľudská bytosť bola šťastná, aby dosiahla plnosť svojej realizácie Božieho dieťaťa. Hľadať Božiu vôľu je niečo veľké a krásne. Nachádzať Božiu vôľu a plniť ju naplňa srdce šťastím a radosťou.

Ktoré nové brázdy sme pripravené vyhlíbiť, aby sme rástli v prežívaní poslušnosti, v počúvaní Pána?

Týmto listom chcem každej z vás prejaviť, ako veľmi som s vami zjednotená v tomto duchovnom napredovaní, ktoré nás privedie k 25. marcu 2009. Osobitne pamätám na sestry, ktoré trpia, ktoré musia čeliť extrémne ťažkým situáciám. Uistujem ich o modlitbách a zverujem ich tiež Spoločnosti v nebi, našim svätým a blahoslaveným sestrám, známym i neznámym.

V mene vás všetkých som poďakovala Otcovi Gregory za jeho radosný dynamizmus a za každú pozornosť, ktorú venuje Spoločnosti. Podobne som vyslovila vďaku aj Otcovi Javierovi za jeho cenné duchovné sprevádzanie. Vo vašom mene zasielam úctivé a srdečné poďakovanie aj Otcovi McCullenovi, Otcovi Maloney, Otcovi Quintanovi, Matke Duzan a Matke Elizondo

Dovoľte mi, aby som ukončila túto úvahu prosbou k Panne Márii za každú z nás i za celú Spoločnosť.

«Ó Matka milostivá a nad všetky pobožná, „Ty, ktorá si plnila Otcovu vôľu a bola horlivá v poslušnosti“, pomáhaj nám, aby náš život bol pozorným na Slovo, verným pri nasledovaní Ježiša Krista, Pána a Sluhu, vo svetle a sile Ducha Svätého, radosným v sesterskom spoločenstve, veľkodušným v poslaní, starostlivým v službe chudobným, nasmerovaným ku dňu, v ktorom poslušnosť viery vyústí do nekonečnej slávnosti Lásky.»⁴¹

S oddanou láskou a uistením o modlitbe za každú z vás,

Sestra Evelyne Franc
Dcéra kresťanskej lásky

⁴⁰ Služba autority a poslušnosť, č. 5.

⁴¹ idem, č. 31.

P ô s t 2009

Pre členov Vincentskej rodiny

Drahí bratia a sestry!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech prebývajú vo vašich srdciach teraz a vždy!

„Urob miesto v mojom útulku. Otvor viac moje srdce. Pane, príď v tejto opustenej osobe, v osobe, na ktorú sa zabúda, v tomto väzňovi, ktorý si zúfa, v tomto nechcenom dieťati, v tomto migrantovi, v tejto osobe, ktorá trpí na AIDS, v tomto bedárovi, ktorého nemá nikto rád. Pane, ty prichádzaš, vidím to. Bud' vítaný, Pane, vstúp. Tvoja izba je pripravená“ (Sestra Catherine Madigan, dkl).

Od chvíle, kedy som písal list k Adventu a v niektorých spomenutých bodoch som vám sľúbil pokračovanie v liste na pôstne obdobie, odvtedy sa mi dostalo veľa úvah, týkajúcich sa osôb, ktoré nemajú miesta. Mnohí uviedli rôzne prípady, ako sú napríklad nezamestnaní, migranti či ľudia, ktorých kultúra, jazyk a farba pleti sú odlišné. Žijeme vo svete plnom predsudkov. Každý z nás, a možno my všetci, máme svoje vlastné predsudky, ktoré musíme preskúmať, s ktorými sa musíme konfrontovať, aby sme sa z nich mohli uzdraviť.

Všetci sme nejakým spôsobom vylúčili osoby, možno aj tie, s ktorými žijeme v našich komunitách a našich združeníach. Môže sa stať, že keď sa dívame na druhých, zdajú sa nám čudní len preto, že zmýšľajú inak. Možno sú zanedbaní, veľa pijú, sú príliš hluční alebo zas príliš tichí. Máme mnoho výhovoriek, len aby sme si im nemuseli venovať pozornosť.

V súčasnej svetovej finančnej kríze môže zvýraznený egoizmus – ktorý je z morálnej stránky skutočne i pôvodcom samotnej krízy – môže aj medzi tými najlepšimi osobami dobrej vôle podnieť výrazný postoj chrániť si to, čo mi patrí a obrať druhých o moju či našu štedrosť. Takto konáme osobne, ako rodina, združenie alebo

spoločenstvo. Výsledkom je, že tým najviac trpia práve najchudobnejší z chudobných. Zakúšajú väčšiu opustenosť, keď sa druhí od nich vzdávajú a ešte viac sa uzatvárajú do seba.

Niekedy hovoríme, že jednoducho nie je dosť pre všetkých. Reagujeme slovami: «Je mi ľúto», alebo «Ľutujeme». Stáva sa mi, že takto odpovedám na mnohé a oprávnené žiadosti o pomoc pre tých, ktorí žijú v chudobe.

Pýtajme sa počas tohto pôstu, či nekonáme príliš unáhlene, aby sme chránili seba samých a aj svoje vlastné záujmy. Ešte raz, zvlášť v tomto čase kajúcnosti potrebujeme uvažovať nad tým, čo nám pomáha uvedomiť si naše potreby a našu chudobu. Inými slovami, potrebujeme uvažovať o našej ochote obetovať sa alebo o tom, čo sa v našej vinčentskej tradícii nazýva čnosťou umŕtšovania. Slovo umŕtvenie vo svojej podstate znamená odumrieť seba samému, obetovať sa, uprednostniť druhého. Toto si vyžaduje ohľad na potreby i obavy druhých. Opakom umŕtšovania je egoizmus, starosť o vlastný blahobyť, vyhľadávanie vlastných záujmov. Tieto postoje ovládajú svet, v ktorom v súčasnosti žijeme.

Praktizovať umenie umŕtšovania je pre nás príležitosťou, ako sa hovorí, utiahnuť si opasok, žiť jednoduchšie, aby ľudia, ktorí sú naspodku spoločenského rebríčka, pociťovali účinky krízy menej ako zvyčajne. Od nás sa žiada zmeniť scenár, aby sme to totiž boli my, čo pociťujeme utrpenie a nie oni. Svätý Vincent to žil neustále, keď nazýval chudobných „naši páni a učitelia“. Nehovoril o vzťahu rovnosti, ale išiel až k opačnému extrému, aby vytvoril vyrovnanejší vzťah.

Niekedy nám dlho trvá pochopiť čomu nás chcel naučiť svätý Vincent, keď umiestnil chudobných pred nás. V tomto čase krízy sa nemáme uzavrieť do seba ani sa obrniť našimi vlastnými egoistickými postojmi, skôr naopak, konajme tak, aby toto pôstne obdobie bolo obdobím solidarity.

V pôstnych evanjeliách vidíme, ako je Ježiš postupne odmietaný a napokon celkom opustený rovnako ako tomu bolo i s jeho rodičmi v čase, keď sa narodil. Prežíval úplnú odovzdanosť až po smrť na kríži. Zostalo pri ňom len niekoľko verných: «Pri Ježišovom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna» (Jn 19, 25) a Ján. Každý z nich: Mária, Mária Magdaléna a Ján mali spoločné jedno – bezvýhradnú lásku k Ježišovi. Mária miluje, ako môže milovať jedine matka; Mária Magdaléna, kajúca

hriešnica, ktorá bola na dne a len opravdivá láska ju pozdvihla, jej život premenila Ježišova nezištná láska; a Ján miluje láskou skutočného priateľa a verného učeníka.

Keď Ježiš prežíval opustenosť na kríži, vyjadrenú slovami: «Prečo si ma opustil?» (Mt 27, 46), neskoršie istým spôsobom zakúsil intímnu prítomnosť svojho Otca, ktorý mu skrze vzkriesenie daroval nový život. Bol naplnený uzdravujúcou mocou svojho Otca, nový život mu bol daný, aby druhí mali život. Ježiš obdarúva svojich učeníkov tou istou schopnosťou darovať nový život.

Často myslíme na uzdravenie ako na niečo mimoriadne. Niekedy očakávame, že sa zázraky budú opakovať. Iste existujú mimoriadne spôsoby, ktorými Boh vstupuje do ľudských dejín a umožňuje, aby sa uskutočnilo nemožné cez nový život a novým spôsobom žitia. A predsa veľmi často očakávaním, že sa stane niečo mimoriadne, nechávame si uniknúť príležitosti k zmene.

Moc uzdravenia Bohom nemusí byť mimoriadna. Je to Božia láska, ktorá uzdravuje. V Markovom evanjeliu malomocný hovorí: «Ak chceš, môžeš ma očistiť». Ježiš sa zľutoval nad ním, vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal mu: «Chcem, buď čistý!» Malomocenstvo z neho hneď zmizlo a bol čistý (Mk 1, 40-42). Tieto veľmi jednoduché ľudské gestá a skutky vychádzajúce z Ježišovho srdca menia život malomocného.

V Ježišovom živote to bola sila Božej lásky, ktorá uzdravovala. Ježišov súcit k malomocnému nebol výnimočný, bol skôr veľmi všedný. Božia láska nás spája s Ježišom a obnovuje naše ľudstvo; Ježiš nás robí schopnými byť darcami nového života.

Organizácia spojených národov vyhlásila rok 2009 za Rok zmierenia, berúc do úvahy zvlášť zmierenie v krajinách, kde vládne vojna a rozkol kvôli mnohým formám násilia, konfliktov a chudobe. Zmierenie je práve tak občianske, ako i duchovné. Jedným z dôsledkov takéhoto aktívneho zmierenia, ktoré nás spája a upriamuje, je odstránenie každej idey, ktorou by druhí mohli byť opustení alebo zavrhnutí. Všetci tvoríme súčasť celku a máme žiť vo vzájomnom súlade. Harmónia alebo obnova celého nášho bytia je dôsledkom milosti sviatosti zmierenia, ako i dôsledkom dialógu medzi národmi, ktoré sa v duchu dobrej vôle usilujú dospieť k pokoju.

Snaha o súlad a zmierenie nie je ojedinelým úkonom. To si vyžaduje úsilie o spoluprácu zo strany všetkých národov. Odvažujem

sa dúfať, že všetci členovia Vincentskej rodiny sa budú usilovať stať sa tvorcami zmierenia, pokoja a spravodlivosti vo svete, v ktorom žijeme.

Tak, ako to sestra Marie Poole naznačila v *Collaboration of St. Vincent and St. Louise*, 2008⁴², môžeme sa veľa poučiť od našich Zakladateľov. Vincent a Lujza boli určení na vzájomnú komunikáciu a spoluprácu v mimoriadnom súlade. Vincent a Lujza rozvinuli ducha rovnosti, dopĺňania sa, spoločenstva i vzájomnosti, ktorá presahuje bežnú spoluprácu. Oheň, ktorý planul v tomto vzťahu, ich láska a služba ľuďom žijúcich v chudobe, dnes pokračujú v medzinárodnej Vincentskej rodine. A ako spoločenstvo máme žiť z ich múdrosti, vziať si príklad z ich schopnosti budovať mosty medzi spoločenskými triedami a zapojiť do rozhodovania a prijímania zodpovednosti aj osoby, ku ktorým a pre ktoré sme poslaní.

Súhrnne povedané, toto je to, čo túžime naplniť prehĺbením nášho poznania o systémovej zmene, ktorá je súčasťou života vincentskej spirituality v tejto dobe, napredujúc, plní nádeje, po boku tých, ktorí žijú v chudobe.

Ako rodina sme povolani – podobne ako Vincent a Lujza – spoznať a prijať tak svoje talenty, ako i obmedzenia a našu schopnosť pracovať nezávisle, a predsa spoločne. Podobne ako medzi Vincentom a Lujzou nikdy neexistovalo žiadne súperenie, nech nás od neho Boh ochráni i medzi spoločenstvami Vincentskej rodiny. Napriek našim rozdielom – a vieme, že i Vincent a Lujza boli rozdielni – nechajme sa stravovať Božou láskou a našou láskou k najnúdznejším. Oni sú našou prioritou. Boh je pôvodcom všetkého, čo robíme a to, čo konáme spoločne, konáme solidárne s tými, ktorí sú chudobní. Vincent a Lujza sa mohli spoľahnúť jeden na druhého vo všetkých okolnostiach, zvlášť v ťažkých chvíľach. Napodobňujme ich, zvlášť v tomto období spoločenskej, politickej, hospodárskej a náboženskej nestability, v ktorej žijeme.

Keďže kráčame počas tohto pôstneho obdobia spoločne, robme to vo svetle našich Zakladateľov, ktorí sú osobnosťami – majákmi pravej spolupráce, skutočného partnerstva v službe, vzory pre nás všetkých v našom napredovaní.

⁴² *Collaboration entre St Vincent et Ste Louise /Spolupráca sv. Vincenta so sv. Lujzou/*, 2008

Drahí bratia a sestry, pôstna doba je časom odovzdanosti, časom umŕtvenia, časom zmierenia, časom spolupráce a solidarity. Pôst je časom súladu a pokoja. Je to čas pre nový život. Je to čas, ktorý nám umožňuje prejsť zo smrti do života a ktorý nám pomáha vyjsť z nás samých, aby sme kráčali v ústrety druhému, aby sme smerovali k úplne Inému.

Nech príklad a príhovor Panny Márie, Ježišovej Matky, Márie Magdalény a Jána nám umožnia zostať dôslednými a vernými pod krížom, spojenými v našej bezvýhradnej láske k Tomu, ktorý si nás zamiloval prvý. Nech nás v tom podnecuje láska ukrižovaného Krista.

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory Gay, CM
generálny predstavený

GENERÁLNE ZHROMAŽDENIE 2009

S generálnym zhromaždením sa skončí špecifické obdobie v Spoločnosti známe pod názvom "obdobie zhromaždení". Bude významnou chvíľou spoločného hľadania, prosby k Duchu Svätému, dialógu, rozpoznávania pre napredovanie po ceste proroctva. Ale ešte sme k tomu času nedošli, zostáva nám posledná etapa cesty. Vďaka prínosu komunit a provincií sa dostaneme na koniec a budeme môcť napísať novú „stránku nádeje“ pre Spoločnosť, ako hovorieval kardinál Pironio, keď označoval každé generálne zhromaždenie. Táto udalosť je veľmi dôležitá, myslím si, že je dobré, aby sa na ňu pripravili nielen sestry, ktoré sa na nej zúčastnia priamo, ale aj všetky dcéry kresťanskej lásky. To je i cieľom tejto nasledovnej úvahy, ktorú vám ponúkam.

PREDCHÁDZAJÚCE GENERÁLNE ZHROMAŽENIA

V Spoločnosti sa začalo hovoriť o zhromaždeniach za čias P. Bonnet (1711-1736). Každých šesť rokov sa vizitátorky zhromažďovali vo veľkom dome v Paríži, aby rozhodovali spoločne s generálnym predstaveným, generálnou predstavenou a jej radou o potrebách Spoločnosti a samozrejme, aby zvolili generálnu predstavenú. V tom čase bolo len 14 provincií, ktoré boli vo Francúzsku a v Poľsku. Výraz „generálne zhromaždenie“ sa oficiálne objavil až v Konštitúciách z roku 1954, hoci v tom čase mal za jediný cieľ len zvoliť generálnu predstavenú a jej radu. Bol to prípad Matky Lepicard, ktorú v r. 1956 znovu zvolilo 46 vtedajších vizitátoriek.

Veci sa začali meniť nasledujúcim zhromaždením na Turíce r. 1962 (54 vizitátoriek). Bola zvolená Matka Guillemin. V tej dobe sa Cirkev pripravovala na silnú obnovu 2. vatikánskeho koncilu. Matka Guillemin bola preniknutá týmto cirkevným duchom a podujala sa na prácu hĺbkovej revízie Spoločnosti. Všetky sestry sveta boli konzultované o hodnote povolania, formácii a o obnove zvykov. Toto všetko bolo prípravou na nové chápanie úlohy generálnych zhromaždení.

Obnova všetkých kongregácií sa mala konať podľa koncilového dekrétu *Perfectae caritatis*, Motu Proprio *Ecclesiae sanctae* a inštrukcie *Renovationis causam*. Vo svetle týchto troch dokumentov P. Slattery s Matkou Guillemin zvolali generálne zhromaždenie na 1968-1969, aby boli vypracované nové konštitúcie. Posvätná kongregácia pre rehoľníkov a sekulárne inštitúty udelili generálnemu zhromaždeniu právomoc stanoviť pravidlá a organizovať domáce a provinciálne zhromaždenia. Na nich mali byť zvolené zástupkyne na generálne zhromaždenie a vypracované postuláty na gen. zhromaždenie. Následne sa konali zhromaždenia v rokoch: 1974, ďalšie v r. 1979-1980 na pokračovanie v revízii a vydaní nových Konštitúcií a Štatútov. GZ 1974 zvolal P. Richardson a Matka Chiron, GZ 1979-1980 zvolal P. Richardson a Matka Rogé. Táto etapa generálnych zhromaždení sa ukončila 2. februára 1983 schválením nových Konštitúcií Svätou Stolicou.

Generálne zhromaždenia v rokoch 1985 a 1991 mali za cieľ uvažovať o identite Spoločnosti vychádzajúc z realít života. V roku 1985 ho zvolal P. Mc Cullen a Matka Rogé; jednali tiež o niektorých právnických bodoch vzhľadom k vydaniu nového Kódexu kánonického práva. GZ z roku 1985 uvažovalo hlavne na tri témy: *Duch Spoločnosti, evanjelizácia a štýl života*. Záverečný dokument: *Na rázcestí* sa pokúšal zhrnúť celú úvahu zhromaždenia. GZ z roku 1991 zvolal P. Mc Cullen a Matka Duzan; jeho témou bolo: *Dcéra kresťanskej lásky v dnešnom svete a pre dnešný svet*. Po spoločnej úvahe toto zhromaždenie vydalo a pridalo tri články ku Konštitúciám a tri články k Štatútom. Všetky tieto články boli schválené Rímom 31. augusta 1991. Záverečný dokument sa nazýval: *Pri Jakubovej studni*⁴³.

V roku 1997 sa konalo v Spoločnosti v súlade s jej Konštitúciami, ďalšie generálne zhromaždenie, ktoré zvolal a na ktorom predsedal P. Maloney a Matka Elizondo. Zhromaždenie previedlo revíziu života (*Inkulturácia charizmy vo svete zmien*), konkrétne spoločného sesterského života a štýlu života. Bol schválený jeden návrh, ktorý žiadal revíziu Konštitúcií vo svetle inkulturácie. Záverečný dokument s názvom *Nový oheň* sa pokúsil komunikovať ducha zhromaždenia celej Spoločnosti. P. Maloney a Matka Elizondo zvolali ku GZ roku

⁴³ Porov. M. LLORET, *Zhromaždenia v Spoločnosti*, "Ozveny Spoločnosti", marec 1991 s. 101-104 v orig.

2003 celú Spoločnosť k revízii Konštitúcií z roku 1983, témou GZ bolo: *Revízia k oživeniu*. Konkrétnym výsledkom tohto GZ boli obnovené Konštitúcie podľa smerníc Cirkvi, Kódexu kánonického práva z r. 1983, charizmy Zakladateľov a znamení čias. *Línie činnosti na obdobie 2003-2009*, ktoré následne vypracovala generálna rada podľa smerníc daných zhromaždením, boli vlastne jeho výsledkom.

Po tomto krátkom opise môžeme vyvodiť dva závery:

1. Generálne zhromaždenia tak, aké ich poznáme v Spoločnosti v súčasnosti, začali Mimoriadnym zhromaždením v 1968 – 1969. Podľa tohto „prevedenia“ sa konalo už sedem generálnych zhromaždení. Budúce bude ôsme. Môžeme povedať, že zhromaždenia (generálne, provinciálne a domáce) rozhodujúcim spôsobom prispeli k obnove Spoločnosti, provincií a komunít v dvoch rovinách: štyri zhromaždenia sa venovali aktualizácii Konštitúcií, a tým k obnove povolania a života dcér kresťanskej lásky. Ďalšie tri zhromaždenia posunuli Spoločnosť vpred, k budúcnosti vďaka analýze a rozlišovaniu pozitívnych a negatívnych hodnôt nášho sveta.

Je nemožné spresniť, do akého bodu boli generálne zhromaždenie blahodarné pre život Spoločnosti a sestier, ale niet pochyb, že percento úžitku je zvýšené, ak sa dívame na vývoj Spoločnosti za týchto posledných 40 rokov. Vznikli vynikajúce Konštitúcie a prijaté rôzne prijaté dokumenty zhromaždení. Otvorili cesty a podporili zaktualizovanie charizmy. Je isté, že Spoločnosť by nebola taká istá bez týchto posledných generálnych zhromaždení.

2. Spoločnosť prežila dva rôzne druhy zhromaždení: prvé boli zákonodarné pre vypracovanie Konštitúcií. GZ z roku 2003 malo za cieľ obnoviť ich. Je normálne, že zákonodarné zhromaždenie, ktoré má za cieľ vydať právnické texty, sa odvíja právnickým spôsobom: diskusia o ideách a slovách, dôležitosť postulátov, rigoróznosť pracovnej metódy... Avšak Spoločnosť zakúsila aj viac „pastorálne“ zhromaždenia, akými boli GZ r. 1985, 1991 a 1997, ktoré mali za predmet uvažovať o aktuálnych témach, hoci bol istý čas použitý aj na vypracovanie dodatkov ku Konštitúciám. Štýl bol trochu odlišný: boli to skôr diskusia o ideách ako o slovách, viac o návrhoch ako o postulátoch, metóda poskytovala viac tvorivých možností... Tento druh zhromaždenia vytvoril záverečný dokument, ktorý bol veľmi dobrou motiváciou pre Spoločnosť. Keďže Konštitúcie a Štatúty sú už dokonale obnovené, zdá sa logické, aby ďalšie generálne

zhromaždenia mali podstatne „pastorálnu“ povahu s metódou prispôsobenou téme a cieľu každého zhromaždenia. GZ v tomto roku je príkladom toho, čo práve uvádzam.

ZHROMAŽDENIE 2009

1. Účasť všetkých dcér kresťanskej lásky.

Táto úvaha o generálnom zhromaždení sa obracia nielen na členky zhromaždenia, ktoré budú v máji a začiatkom júna v Paríži, ale aj na všetky ostatné sestry, ktoré zostanú v provinciách. Pretože jedno je isté: generálne zhromaždenie je dielom všetkých sestier a bez ich spolupráce by sa nemohlo konať. Zhromaždenie bude vlastne uvažovať o prínosoch, návrhoch a postulátoch z provinciálnych zhromaždení. A ak sa mohli konať provinciálne zhromaždenia, tak to bolo vďaka prínosu domácich zhromaždení. Môžete konštatovať, že základom generálneho zhromaždenia je práca všetkých dcér kresťanskej lásky.

Teoreticky nikto nepochybuje, že zhromaždenie je záležitosťou celej Spoločnosti a nielen sestier, ktoré sa na ňom priamo zúčastnia. Ale v realite sa môže zdať trochu ťažké pochopiť, že všetky sestry by sa mali na ňom zúčastniť. Preto je dôležité uvažovať o vzťahoch spojenia, ktoré sa majú utvoriť medzi komunitami, sestrami a zhromaždením. Jeden z dôležitých spôsobov kontaktu so zhromaždením je komunitná a osobná modlitba. Tak môže Duch Svätý odovzdať svetlo a silu rovnako, ako to bolo na prvom zhromaždení na Turíce (porov. Sk 2, 1-18). Tajomstvo a veľkou silou komúnie svätých sú modlitby, ktorými sa obraciame na Boha s presne určeným úmyslom. Ak sú v izbe potrebné lampy, rovnako sú potrebné všetky rozvody, celá elektrická sieť roznášajúca energiu, hoci ju nevidieť. Toto prirovnanie nám môže pomôcť pochopiť význam a dôležitosť modlitby za zhromaždenie.

Ďalším spojením so zhromaždením bude informácia, ktorá sa bude posilať do všetkých provincií a ktorá prispeje k podpore záujmu všetkých sestier o dobrý priebeh. Moderné komunikačné prostriedky priblížia komunitám zhromaždenie natoľko, že ich členky budú môcť byť skoro poslucháčkami. Byť dobre informovanými môže byť vynikajúcou príležitosťou posilnenia príslušnosti k Spoločnosti a samozrejme prednášať všetko dianie Bohu v modlitbe. Nezdá sa, že

by bolo nevhodné tvrdiť, že v blízkej budúcnosti používanie novej technológie bude nesmierne a dokonca umožní nové formy účasti, ktoré si nateraz nevieme ani predstaviť.

Je normálne, že zhromaždenie utvorí syntézu svojich úvah vo forme pracovného dokumentu pre budúce obdobie. Toto je ďalším spojením medzi sestrami, komunitami a generálnym zhromaždením. Spoločnosť odovzdá každej sestre tento dokument, ktorý bude reprezentovať prácu zhromaždenia. Každá sestra ho bude môcť považovať za súhrn ducha zhromaždenia. Každý dokument medzi zhromaždeniami predstavuje pre Spoločnosť novú etapu, ktorá ju tlačí dopredu, aby lepšie stelesnila a zaktualizovala charizmu. Tento dokument bude čerpať svoju silu a koncepciu z pôsobenia Ducha Svätého. Ak sme presvedčení o tejto realite, musíme ho prijať s vďačnosťou. Nemožno chcieť, aby dokument odrážal celého ducha, ktorý prevládal na zhromaždení, ani všetky organizačné detaily. Ale sestry, ktoré sa zúčastnili na zhromaždení, majú „znovu vytvoriť“ vo svojich provinciách ducha zhromaždenia, takto sa lepšie pochopí ako boli napísané záväzky prijaté. Čím viac sa bude informovať o priebehu zhromaždenia, tým viac sa sestry a komunity zapoja do nasledujúceho procesu uskutočňovania úloh tohto nového dokumentu.

2. Ľudská a duchovná skúsenosť i rozpoznávanie.

Generálne zhromaždenie je vlastne toto. Je isté, že má rôzne, početné a zaujímavé úlohy, ale všetky majú tento cieľ: usilujú sa nastoliť ovzdušie, ktoré podporuje počúvanie, zdieľanie a spoločné hľadanie.

Skúsenosť so stretnutia sa s druhými, osobný kontakt s ďalšími sestrami, ktoré pracujú a žijú na rôznych miestach a v rôznych kultúrnych kontextoch, ktoré hovoria inými jazykmi, ináč sa vyjadrujú, majú iné ponímanie vecí, ale sú oživované tým istým vincentským duchom, toto je bezpochyby prameňom veľkého obohatenia. Je to zakúsenie medzinárodnosti, vynikajúca príležitosť pre rozšírenie svojho pohľadu. Zhromaždenie reprezentuje lepšie ako iné stretnutia "*jednotu v rozdielnosti*", o ktorej hovorí K. 61.

Zhromaždenie vytvára podmienky potrebné k tomu, aby členky zakúsili duchovnú skúsenosť. Chvilu spoločnej modlitby, predĺžený čas mlčania, úvahy, zdieľanie Božieho slova, dobre pripravená liturgia, ktorá vhodne zapadá do priebehu zhromaždenia,

v spojení s chvíľami a udalosťami, ktoré sa práve dejú... toto všetko bude dôležité pre spoločnú duchovnú skúsenosť a pre reálne rozlišovanie. Liturgia a slávenie Eucharistie musia umožniť stretnúť sa s Pánom, oslavovať ho a ďakovať mu za život, Boh, ktorý sa zjavuje a ktorý zachraňuje cez Cirkev a tiež Spoločnosť. Liturgické obdobie Veľkej noci umožní ešte viac stretnutie s Bohom, ktorý dáva život.

Budú teda potrebné primerané miesta, dostatočný čas na modlitbu, na úvahu o realite a rozpoznávanie Božej vôle. Bude potrebný čas na počúvanie hudby sveta, na jeho volanie a srdcervúci hlas chudobných a vylúčených. Táto duchovná skúsenosť pripravuje na počúvanie Ducha Svätého, aby sa členky nechali Ním viesť, aby našli tú najlepšiu perspektívu pri rozlišovaní. Prežiť zhromaždenie ako duchovnú skúsenosť umožní naďalej vidieť dejiny Spoločnosti ako dejiny spásy. Služba chudobným bude naďalej veľkým poslaním, ktorou má Spoločnosť účasť na živote samého Boha. Táto služba ju bude pobádať k tomu, aby napredovala na ceste a spoznávala, ako byť prorockou uprostred zložitosti nášho sveta.

Počas zhromaždenia sa musí často rozlišovať, spomeňme napríklad prácu v skupinách/komisiách a na plenárnych zasadnutiach. Aj diskusie majú spojenie s rozlišovaním, pretože poskytujú základné kritéria, ktoré môžu byť použité neskoršie. Možnože slovo „rozlišovanie“ vám pripomína veľmi zložitý a odborný proces. Ale to nie je ono. Božie veci nemôžu byť tak zložitú, aby na konci nebolo možné nájsť Boha a jeho vôľu. Rozlišovanie na zhromaždení je hľadanie toho, čo Boh konkrétne žiada od Spoločnosti. Pre všetky sestry je základným postojom pravý úmysel. Ak niektorá nemá rozhodujúci úmysel spoznávať Boží plán, tak tento zostane skrytý. Boh sa nevnucuje nasilu, neotvára dvere násilne, proti vôli tým, ktorí tam bývajú. Vnuká, naznačuje, našepkáva. Nie je v búrke alebo hurikáne, ale v „lahodnom vánku“, šume, ako to zakúsil prorok Eliáš na vrchu Horeb (porov. 1 Kráľov 19, 11-14). Tento lahodný šum bol však dosť silný, aby ukázal cestu prorokovi. Ale aby ho mohol zachytiť, bolo potrebné aktívne ticho úvahy, rozjímania. Pri rozpoznávaní nás modlitba napája na Božiu vlnu a pomáha nám prekonať osobný záujem, ktorý je často opačný. V tomto bode J. C. Futrell hovorí, že najčastejšia príčina omylu pri rozlišovaní spočíva vo fakte, že tí, ktorí

hľadajú Božiu vôľu, sa nemodlia, hoci sa to môže zdať jednoduché⁴⁴. Nemôže nastať rozlišovanie, ak niet modlitby.

Ďalšou osobnou dispozíciou pri rozlišovaní je vnútorná sloboda, ktorá vedie k odpútaniu sa od akéhokoľvek zväzku, predsudku alebo vášne, a tak od namyslenosti a túžby ovládať. Vo všeobecnosti sme veľmi pripútaní k schopnostiam našej inteligencie a ešte viac k „dôvodom nášho srdca“. Vnútorné oslobodenie umožní prijať určitý odstup od záležitostí, ktoré treba rozlíšiť, rozriešiť. Toto oslobodenie očistí zároveň akúkoľvek citovú naviazanosť na niečo, čo by nebolo podľa Boha a jeho vôle.

Predpokladáme, že všetky tieto základné, nevyhnutné postoje sú zastúpené; čo môže zaručiť dobré kresťanské a vinčenské rozlíšenie u členiek zhromaždenia? Charizmatická identita vyjadrená Konštitúciami a poznaním súčasnej reality. Ale možno tvrdiť, že kvalita kresťanského a vinčenského rozlíšenia členiek zhromaždenia bude úmerné ich stupňu prijatia týchto dvoch kritérií, ktoré sú nevyhnutné. Dôvod je jasný: charizmatickú identitu treba zachovať, pretože je to akoby „DNA“ povolania dcér kresťanskej lásky, ich dôvod bytia v Cirkvi. Ale samotná charizmatická identita nestačí, aby sme vedeli, čo Boh žiada od Spoločnosti v súčasnosti a k tomu, aby bola prorockou. Je tiež potrebné, aby Spoločnosť odpovedala na súčasné druhy chudoby jej cez správanie a štýl života, ktoré by mohli súčasní ľudia pochopiť.

To je druhý pól, ktorý musí usmerňovať úvahy zhromaždenia. Dcéra kresťanskej lásky sa teda musí identifikovať s jej povolaním, ale musí tiež poznať súčasnú kultúru, aby bola schopná ju interpretovať a nadväzovať spojenia so ženami a mužmi súčasnosti. Toto nám navrhuje Cirkev v *Perfectae caritatis* č. 2. Obe kritéria sa spoločne stávajú dvomi hlavnými princípmi pre rozlišovanie na zhromaždení. Napríklad pri veľkom probléme si bude treba položiť tieto dve otázky: Je to podľa vinčenského ducha? Je to potrebné, vhodné, užitočné a prorocké pre našu dobu? Ak sa bude hľadať riešenie len podľa jedného kritéria, tak bude neúplné.

Pre dobré rozpoznanie je potrebné byť rozhodnutým hľadať Božiu vôľu. Potrebná je aj jasná analýza preberanej otázky, aby sa mohli prijať rozhodnutia. Zhromaždenie predvída chvíle na osobnú

⁴⁴ J.C. FUTRELL, *Le discernement spirituel /Duchovné rozlišovanie/*, Cerf 1982

úvahu a na diskusiu, buď v skupinách alebo na plenárnom zasadnutí. Nemožno rozlišovať bez toho, aby sme nebrali vážne úvahu a diskusiu, pretože Duch Svätý nepôsobí sám, ale cez schopnosti konkrétnych osôb. Neruší nič, ani nikoho, zosilňuje, rozmnožuje a používa rozumové schopnosti členiek zhromaždenia, aby sa veci vyjasnili. Vedieť všetkých počúvať, to znamená skutočne sa otvoriť voči Duchu Svätému. Aj osobná úvaha umožňuje každému vyjadriť sa za alebo proti tomu, čo je navrhované. Pri rozlišovaní sa táto „vnútorná mienka“ nazýva „hnutím Ducha Svätého“. Po vypočutí ostatných, po úvahe a podľa osobných presvedčení sa cítime naklonení prijať alebo odmietnuť návrh. Toto je „hnutie Ducha“, ktoré presahuje dimenzie rozumu a preniká až do citovej časti osoby. Zhromaždenie môže prežiť peknú skúsenosť z rozlišovania.

3. S témou "Prorocko a nádej, teraz a všade".

Nemám v úmysle rozvinúť tu tému zhromaždenia. Na týchto stránkach Ozvien už bolo viacero článkov o tomto bode a je isté, že všetky dcéry kresťanskej lásky už prehĺbili túto tému čítaním a uvažovaním. Pri zhromaždení nastáva chvíľa, aby „téma došla do cieľa“, vyjadriť ju návrhmi schopnými trochu viac oživiť Spoločnosť. Zhromaždenie má takú istú úlohu ako kompas pre navigátorov: pomáha im, aby sa nestratili, pretože usmerňuje ich úvahu. Pobáda Spoločnosť utvoriť súčasné a operatívne návrhy charizmy na širšej a rozmanitej scéne súčasného sveta. Takto sa možno vyhnúť nebezpečenstvu obmedziť sa na úzke okraje vnútorných problémov. Je teda nevyhnutné, zdravšie a viac sa odporúča otvoriť okná a hľadiť na obavy a očakávania Cirkvi a sveta, nechať sa dotknúť ich skutočnými problémami a tak sa oslobodiť od sterilného pohľadu na seba samých. Táto téma nás viac ako iné podnecuje, aby sme sa dívali na svet a zameriava nás efektívne na starosti chudobných.

Cez štúdium konkrétnych otázok a návrhov sa bude Spoločnosť na zhromaždení usilovať, ako byť prorockejšou uprostred tohto sveta alebo povedané slovami Svätého písma, ako naďalej byť kvasom v ceste (porov. Mt 13, 33). Bude tiež hľadať, ako byť nositeľkou nádeje pre chudobných, ktorí sa deň čo deň stávajú početnejšími a so stále väčšími ľudskými nedostatkami v krajinách prvého sveta. V skutočnosti sú prorocko a nádej dve tváre tej istej mince: prorok,

ktorý by nebol schopný vzbudiť nádej, je zamíknutý prorok. Spoločnosť musí vedieť niečo povedať sestrám a komunitám, aby vzbudila obrátenie, ktoré ich priblíži k teplu charizmy. Zhromaždenie je dobrou príležitosťou dať opäť slovo Zakladateľom. „Proroctvo a nádej“ nám dajú pochopiť, aké sú ich hlasy mimoriadne aktuálne. Malo by sa trochu uvažovať, aby nás štruktúry nevzdialili od charizmy, pretože čím viac bude žiariť v celej svojej čistote, tým sa ukáže prorockou pre súčasný svet.

Je isté, že v záverečnom dokumente nájdeme motivácie a smernice, ako žiť naše povolanie prorocky. V tom prípade zhromaždenie dosiahlo svoj cieľ.

P. Javier Álvarez,
generálny direktor

Úvaha pre mesačnú obnovu a modlitbu

"Musíte sa znova narodiť" (Jn 3, 7)

Vstúpili sme do pôstnej doby. Cirkev nám hovorí, že je to dôležité obdobie, čas prípravy na Veľkú noc. Skutočne, pred každou dôležitou udalosťou potrebujeme primeranú prípravu. Okrem toho, ak to, čo očakávame, nie je niečo, ale Nieкто, potom sa musíme naozaj starostlivo pripraviť. Keď tento „NIEKTO“ je veľmi dôležitý alebo drahý, je potrebné vložiť celé svoje srdce. *"Ak prídeš, napríklad o štvrtej hodine poobede"*, povedala líška Malému princovi v skvelom diele Saint-Exupéry, *"od tretej hodiny začnem byť šťastná"*. Na *"Pánov prechod"* je potrebné pripraviť svojho ducha a srdce; dve veci, pretože nestačí poznať realitu, treba je poznať s citom. Nezabúdajme, že vzdialenosť od ducha k srdcu je väčšia, ako sa môže zdať.

OBRÁTENIE V ČASE PÔSTU

Obrátenie nie je otázkou kvantity: viac sa postiť, dívať sa menej na televíziu, nájsť si viac času na modlitbu, zmenšiť čas na odpočinok, viac sa zapierať, menej utrácať... Obrátenie je niečo radikálnejšie, hoci určité cvičenia, napríklad tie, ktoré som vymenoval, môžu byť prostriedkami. Ide o zmenu bytia, niečo ako zomrieť a vstať z mŕtvych, ako sa znova narodiť, znovuzrodiť. Je to ako keď niekedy hovoríme pri stretnutí s nenapraviteľnými, neusporiadanými osobami: bolo by potrebné ich pretvoriť, s inými formami, mali by sa *"znovu narodiť"*. Toto práve hovorí Ježiš Nikodémovi v evanjeliu sv. Jána 3, 5-8.

Cirkev nás pozýva k obráteniu; je to niečo viac ako retušovanie, viac ako nový náter farbou. Ide o nový program: *"nový pohľad"*, ako oči sv. Pavla, aby videli úplne iným spôsobom; ako oči sv. Vincenta od roku 1617; *"nový duch"*, aby sa zmenilo, čo sa má zmeniť, idey, túžby, kritéria...; *"celkom nové srdce"*: priezračnejšie, väčšie, milosrdnejšie, jednoduchšie... Tento proces sa nedosiahne len, keď to budeme chcieť a sa o to usilovať. Je to také radikálne a veľké, že je to

skutočne dielom Ducha Svätého a jeho milosti. Našou úlohou je odovzdať sa Bohu a dôverovať mu. Ten kto by sa chcel obrátiť sám, nikdy sa mu to nepodarí. Preto obrátenie je skôr výsledkom nezištnosti ako úsilia. Známy teológ P. Tillich často a rád hovorieval, že *"svätec je hriešnik, ktorému Boh preukázal milosrdenstvo"*. Dôležitejšie ako byť bez hriechu, je nechať Božie milosrdenstvo bdiť nad našimi hriechmi.

V pôste je dôležité stále sa navracat' k Bohu. Ale dôležitejšie ako naša odpoveď je jeho výzva, pozvanie, volanie. Slovo, znaky, sviatosti, slávnosti, posvätné priestory, modlitba alebo revízia života, osobné príklady, zaangažovanie, celá liturgia, toto všetko obsahuje neustále výzvu Boha, ktorý klope na naše dvere, pretože chce sláviť Veľkú noc s nami (porov. Sk 3, 20). Prichádza a volá nás mnohorakými spôsobmi. Môže si poslúžiť prekvapením, radosťou, upozornením, utrpením alebo hocijakou udalosťou. Svätý Vincent dokonale vystihol prvenstvo tohto Božieho zásahu a vyjadril ho vo veľmi výstižnej vete: *"«Ach! Nechcel by som ísť k Bohu, keby Boh neprišiel ku mne»"*⁴⁵. Evanjeliové podobenstvá o milosrdenstve potvrdzujú túto teologickú pravdu.

POSTOJE, KTORÉ UĽAHČUJÚ A ZÁROVEŇ SA RODIA Z OBRÁTENIA

RADOŠŤ

Ten, kto vie, čo je to v skutočnosti Pôst, tak mu to nie je ničो antipatické. Je to radostný a plodný čas. *"A keď sa postíte, nebudte zamračení ako pokrytci... Keď sa ty postíš, pomaz si hlavu a umy si tvár..."* (Mt 6, 16-17). Hovorí sa o prísnosti, ale to preto, aby nás podnietili k väčšej solidárnosti; ozriekaní, aby sme sa stali slobodnejšími. Žiada sa od nás, aby sme sa postili, a tak lepšie vychutnali Hostinu. Hovorí sa o deľbe, sme vyzvaní k modlitbe, aby sme oživilí ďalšie dimenzie nášho povolania. Evanjelium nám dokonca hovorí o tom, aby sme zomreli, ale to len s jediným cieľom: aby sme mali život... a pod. Pôst nemá za cieľ smrť, umenšenie, malomyseľnosť, ustrašenosť, ale život, plnosť, autentickosť a toto prináša radosť a šťastie. *"Ustavil sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!..."* často hovorieval sv. Pavol Filipanom (porov. Flp 4, 4; 1 Sol 5, 16).

⁴⁵ o sv. Františkovi Saleskom, veta citovaná z Coste XI, s. 221

POČÚVANIE

"*Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou.*" (Zjv 3, 20). Mať postoj počúvania znamená byť pozorným na Božie výzvy: hovorí k nám cez ľudí, cez ich slová alebo cez ich potreby, cez ich návrhy. V komunite môžu byť sestry, ktoré potrebujú pomoc, táto potreba je hlasom Božím. To isté môžeme povedať o chudobných, ktorým slúžime. Pôst vstupuje cez sluch.

V Pôste sa k nám Božie slovo prihovára silnejšie. Je to skrytý poklad (porov. Mt 13, 44 – 46). Ale aby sme mohli vlastniť tento poklad, musíme venovať čas meditácii a kontemplácii. Sme si vedomí, že jedným z problémov moderných spoločností je ohlušenie, veľký hluk /vnútorný i vonkajší/, vyčerpanie. V takých podmienkach sa všetko môže prekĺznuť. Hoci k nám Boh vysielala mnoho posolstiev, nebudeme schopní dešifrovať žiaden. Márne nám bude klopať na dvere, nebudeme nič počuť. Musíme absolútne vypnúť zo siete, vybrať batérie. Toto sa volá púšť a táto púšť je dobrá, slúži nám na vyliečenie sa zo závislosti.

UMŔTVOVANIE, ASKÉZA

Púšť a pôst sú výzvou, aby sme sa zaobišli bez všetkého, čo nie je potrebné a zároveň aby sme posilnili, čo je nevyhnutné, aby sme vedeli zdôrazniť nie to, čo sa blyští, ale čo má hodnotu. "...*život človeka nezávisí od toho, čo má*", pripomína nám Ježiš v evanjeliu (Lk 12, 15). Ale táto strohosť, askéza, či umŕtvanie má hlbší dôvod: zriekať sa, aby sme sa delili s tým, ktorý nemá. Okolo stola sveta majú právo zasadiť všetci ľudia. Ináč zrádzame posolstvo Ježiša Krista. "*Ale keď ty dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá.*" Ježišovi je to jasné (Mt 6, 3). Ak sa chcete obrátiť, hovorí prorok Izaiáš, "*učte sa robiť dobro, domáhajte sa práva, pomôžte utláčanému, vymôžte právo sirote, obhajujte vdovu!*" (Iz 1, 17).

PRIJATIE, OTVORENOSŤ

Prežívať pôst znamená oživovať túžbu po zjednotení sa s Ježišom v premieňajúcom objatí. Aj on "*veľmi túžil jesť tohto veľkonočného baránka*" s nami (Lk 22, 15). Ale ak sme neschopní vyjsť z našich rutín, rýchlo zabudneme, že stojí pri našich dverách. Schopnosť prijatia znamená zamietnuť všetko, čo nás môže oddeliť od Boha a postaviť Ježiša Krista nad všetko. Toto predpokladá veľkú

lásku, aby sme ho mohli prijať v hĺbke nášho srdca. Táto schopnosť prijatia nám pomôže otvoriť dvere všetkým poslom, ktorých nám pošle. Má svojich priateľov, svojich zástupcov a na to musíme byť pozornými. Nemôžete odmietnuť žiadneho z nich, pretože by ste odmietli samého Ježiša. Chudobní sa tiež nachádzajú medzi jeho poslami, jeho priateľmi. Ak sa vám podarí byť pozornými voči chudobným vo vašom dome, vašom diele, to bude to najlepšie prijatie, ktoré budete môcť ponúknuť Pánovi. Učenie sv. Vincenta nemôže príhodnejšie.

PRE OSOBNÚ A KOMUNITNÚ MODLITBU

- Meditácia nad premieňajúcim stretnutím sa Nikodéma s Ježišom (*porov. Jn 3, 1 – 21*)
- Vo vašej konkrétnej osobnej situácii, ktoré postoje si máte osvojiť, aby sa stalo tohtoročné pôstne obdobie pre vás „premieňajúcim“?
- Ako prežije vaša komunita toto pôstne obdobie?

P. Javier Álvarez,
generálny direktor

S

Austrálska provincia,
ostrov Fidži a Cookove ostrovy

Súčasnú výzvy

Umelecký ateliér v Centre Hutt Street v Adelaide, v Austrálii

Program na podporu umeleckých talentov u osôb s ťažkosťami,
zvlášť austrálskych domorodcov
«Maľovať pre potešenie»

Väčšina Austráľčanov nechce veriť, že existuje krajná chudoba a bezdomovci v ich vlastnej krajine. Táto situácia je často skrytá a zákerná.

Krátko z dejín

V roku 1954 arcibiskup v Adeilaide - mesta na juhu Austrálie - pozval dcéry kresťanskej lásky, aby začali „Pastoračný program“ vo farnosti pri katedrále. Sestry pri príchode našli skupinu mužov bezdomovcov, ktorí spali v okolitých parkoch alebo spoločne bývali v jednej izbe. Sestry nemali peniaze a úplne záviseli na Božej prozreteľnosti, pokúsili sa však odpovedať na základné potreby týchto mužov.

Dnes, po päťdesiatich rokoch, je Centrum „Hutt Street“ v Adelaide v prvej línii odpovede na rôzne potreby najnúdznejších. Nachádza sa na juhovýchode mesta, chodia do neho muži a ženy, ktorí žijú v parkoch alebo neoprávnene používajú okolité budovy alebo bývajú v lacných hoteloch, penziónoch, verejných sociálnych ubytovniach alebo spravovaných komunitou. Centrum podporuje denne asi 200 osôb mnohými službami: sociálnou pomocou, výdajom

jedla, zdravotníckym ošetrovaním, možnosťou osprchovania, uloženia si osobných vecí v šatni.

V priebehu týchto posledných rokov sa značne zvýšil počet domorodcov prichádzajúcich do Adelaide zo severných a západných austrálskych miest. Opustili rodný kraj zo zdravotných dôvodov alebo kvôli nezamestnanosti, hľadaniu práce a bývania... Keď prišli do nášho mesta po opustení ich púštnych krajov, mali veľmi málo možností nájsť zamestnanie alebo ubytovanie a uchovať si spojenie s blízkymi a známymi. K týmto hlavným problémom, ktorým musí čeliť mnoho domorodcov, sa pridáva slabá znalosť angličtiny, väčšina hovorí ich tradičnými nárečiami. Púštna kultúra, ktorá im je vlastná, je považovaná za starobylú nomádsku kultúru, ktorá je vytláčaná na okraj a ľudia zakusujú ťažkosti začlenenia sa medzi západniarov (belochov európskeho pôvodu) žijúcich v mestách.

Vytvorenie umeleckého ateliéru v Centre „Hutt Street“

Pred dvomi rokmi som začala pracovať v Centre „Hutt Street“, mala som na starosti pastoračiu. Myslela som si, že umenie by mohlo byť prostriedkom, ako nadviazať kontakt s týmito osobami v ťažkostiach, zvlášť domorodcami. Na moju žiadosť centrum kladne odpovedalo vytvorením ateliéru *«Maľovať pre potešenie»*.

Na začiatku sme otvárali ateliér raz za týždeň, mohol prísť každý, kto chcel maľovať, kresliť alebo len sa porozprávať. Minulý rok sme skonštatovali narastajúci počet účastníkov.

V súčasnosti je umelecký ateliér otvorený 5 dní v týždni a väčšinou prichádzajú «umelci» už pred otvorením centra, lebo chcú nedočkavo pokračovať vo svojom diele.

Odteraz je ateliér *«Maľovať pre potešenie»* uznávaný účastníkmi Centra „Hutt Street“ a jeho zamestnancami za skutočný umelecký priestor, ktorý naplno spĺňa cieľ pôvodného projektu: zabezpečiť miesto, kde by bol každý prijatý či už aby maľoval, kreslil alebo sa len rozprával s druhými a s personálom. Ich umelecké diela plné života odrážajú ich domorodú kultúru a odpovede na výzvy, ktorým čelia «tu a teraz». Najstarší účastníci pomáhajú novoprišliým a odovzdávajú im svoje skúsenosti. Umelecká práca je ohodnotená a je veľmi kvalitná. Niektoré maľby boli predané.

A tak okrem úspechu tohto umeleckého ateliéru a posilnenia sebaúcty u účastníkov, prijímame stále väčší počet osôb nachádzajúcich sa v ťažkostiach, ale i ľudí, ktorí spolupracujú s Centrom, aby podporovali jeho činnosť. Tí, ktorí už dostali ubytovanie, často pokračujú v maľbe u seba a pravidelne prichádzajú do centra, len tak, z priateľstva. Vďaka ateliéru «*Maľovať pre potešenie*» boli rozbehnuté ďalšie služby pre chudobných.

V budúcich týždňoch otvorí žena predsedu vlády Austrálie Tereza Rein výstavu s názvom: «*Doma je tam, kde sa nachádza umenie*» pre umelcov, ktorí boli bezdomovcami. Výstava je výsledkom úzkej spolupráce medzi dvomi centrami pre bezprístrešných v Adelaide. Pre účastníkov umeleckého ateliéru Centra „Hutt Street“ táto výstava bude odrazom osobného napredovania domorodých umelcov a ich kultúry, ako i možnosťou predaja viacerých umeleckých diel.

Sestra Gwen TAMLYN
dcéra kresťanskej lásky

A

*Aktuality
z provincií*

Generálna predstavená, s. Evelyne Franc
a generálna asistentka, s. Margaret Barrett

Na návšteve v Keni

7.– 11. novembra 2008

Piatok, 7. novembra 2008 je veľmi radostným dňom pre sestry, ktoré pôsobia v Keni, pretože je poznačený príchodom generálnej predstavenej, sestry Evelyne Franc a generálnej asistentky s. Margaret Barrett. Sestry sa zišli v kaplnke seminára v Nairobi a vo vedomí požehnania tohto stretnutia vzdávajú vďaku Bohu piesňou.

Počas návštevy sestra Evelyne navštívi každú miestnu komunitu ako i ľudí, ktorí spolupracujú so sestrami.

V sobotu, 8. novembra odchádza naša generálna predstavená do **Chepnyal**, v horách, v sprievode s. Margaret Barrett, generálnej asistentky a s. Catherine Prendergast, vizitátorky Írskej provincie. Dcéry kresťanskej lásky pôsobia v tejto západnej oblasti Pokot od roku 2002. Aby ste sa dostali na toto miesto, je potrebné prejsť viacerými krajinami a zanedbanou horskou cestou. Popri ceste je rieka, ktorá je zvlášť nebezpečná v čase dažďov. Cesta umožňuje zdolať vrchy závratnej výšky, z ktorých je nádherný panoramatický výhľad.

Sestry zo Chepnyal sa veľmi tešia, že môžu privítať návštevu v sprievode sestry Catherine Mulligan, koordinátorky misie v Keni. Prichádzajú ich privítať ženy z dediny oblečené do tradičného odevu z kraja Pokot. Potom naša generálna predstavená navštevuje rôzne diela misie v Chepnyal: škôlku Panny Márie, dievčenskú základnú školu, stredisko „linyough“ vyučovania domácich prác a šitia na podporu žien (v jazyku Pokot slovo «linyough» znamená „nádej a spoločne“).

Po nadšenom privítaní a predstavení detí a mládeže z Pokot, sa ujímajú slova dospelí z dediny a ďakujú sestre Evelyne za všetko, čo Spoločnosť urobila a robí, aby odpovedala na ich potrebu v otázke vzdelávania a vyučovania detí, podpore dievčat, programy pre rozvoj žien, proti vyrezávaniu žien a informovanosti o vode. Sestra Evelyne je dojatá pri slovách vďaka a teší sa s nimi, obdivuje všetko, čo rodiny dokázali spolu so sestrami.

Po oslave odchádzajú návštevníčky do **Kitale**, aby uvideli budúcu misiu v novej farnosti sv. Kizito, v **Matissi**. Sestry ich vítajú piesňami zboru mládeže z farnosti. V súčasnosti sestry prehodnocujú potreby obyvateľov tohto mesta, kde sú jedinými prostriedkami prežitia alkoholizmus, prostitúcia a pašeráctvo.

Po návrate do **Nairobi** navštevuje sestra Evelyne Centrum Dream pre ľudí postihnutých chorobou AIDS. Po spoločnej modlitbe s personálom centra sa s nimi stretáva osobne a počúva vysvetlenie o činnosti centra, kde slúžia 4 dcéry kresťanskej lásky.

Nasledovnou etapou je **Thigio**. V januári 2002 tu sestry otvorili ošetrovacie a zdravotnícke stredisko, v októbri 2002 škôlku a v novembri 2002 stredisko odbornej formácie pre ženy a fyzikoterapeutické miesto pre postihnutú mládež, ďalej v decembri 2002 začali program pre poľnohospodársku výchovu. Keď návšteva prichádza do Thigio, slnko páli a nebo je modré; sestry a postulanky ich netrpezlivo očakávajú. Mladé ženy z formačného strediska im tiež vychádzajú v ústrety a sprevádzajú ich až do strediska «Sainte Louise». Počas celej cesty vychádzajú ich pozdraviť aj starci, postihnutá mládež z Kisima, deti zo škôlky a ďalšie ženy zo strediska.

Keď sestra Evelyne prichádza so sestrou Margaret do Centra sv. Lujzy, jedna staršia žena prednáša modlitbu chvály a obdarúva ich darčekom od skupiny. S. Evelyne so s. Margaret navštevujú rôzne sekcie strediska, pozdravujú každé dieťa, každého postihnutého, každého starca či starenku. Všetci sú nadšení z ich pozornosti.

Potom prechádzajú s tradičnými darčekom (cukor, kukurica, čaj) celú dedinu a navštevujú dom dvoch postihnutých chlapcov v Kisima. Pri návrate sa zastavujú v zdravotníckom stredisku. Postulanky a kandidátky sa veľmi tešia tomuto stretnutiu. Naša generálna predstavená prechádza oddelením fyzikálnej terapie a obdivuje starostlivosť poskytovanú deťom rehabilitačnými pracovníkmi. Potom

navštevuje Centrum kardinála Otunga s novou prijímacou halou a knižnicou, ktoré boli otvorené v januári 2008 a nedávno dokončený športový terén a telocvičňu.

V podvečer sa sestry schádzajú, aby sa podelili so svojimi radosťami i starosťami misie. Večer sa naša návšteva stretáva s kňazmi a študentmi Centra Depaul; je to študentský dom a noviciát Lazaristov. Víta ich P. Barry Moriarity, CM. Sestra Evelyne sa s nimi delí o svoje dojmy poslucháčky na biskupskej synode v Ríme.

Na druhý deň sestry navštevujú **misiu sestier v Nairobi**.

V sprievode dvoch sestier môžu vojsť do ženskej väznice v Langate; je to jediná väznica so zvýšenou bezpečnosťou v Keni (je tu 600 žien). Vo väznici je 40 väzenkýň, ktoré tu žijú aj so svojimi bábätkami. Sestry navštevujú najskôr cely žien, ktoré nedávno porodili. Najmladšie z týchto nemlúvniat má len niekoľko dní. (Keď majú deti dva alebo tri roky, sú dávané do škôlky.) Naše sestry obdivujú remeselnú prácu, ktorú robia väzenkyne: výšivky, pletenie, šitie, tkanie. Vo väznici majú mladé ženy, ktoré neukončili strednú školu, možnosť pokračovať v štúdiu, aby sa pripravili k štátnym skúškam; niektoré z nich dokonca si konajú vysokoškolské štúdium. Dve sestry pravidelne navštevujú väzenkyne a poskytujú im, ako i zamestnancom, duchovné sprevádzanie a snažia sa im byť oporou. Pomáhajú im tiež materiálne, zvlášť im zabezpečujú zdravotnícku pomoc, prevoz pri ich prepustení a doplnkovú stravu pre chorých.

Následne naša Matka so sestrou Margaret odchádzajú do predmestia *Bangladesh*, kde žije asi 2000 obyvateľov. Je to veľmi chudobná štvrť, bez tečúcej vody a elektriny. Keď títo obyvatelia nájdu prácu, je to vždy práca na jeden deň. A tak sa množia problémy: chudoba, drogy, choroby, AIDS, tuberkulóza. Uprostred tohto predmestia sa nachádza hala, ktorá počas 4 dní slúži za materskú školu, jeden deň za mobilnú ambulanciu a v sobotu za vzdelávacie stredisko pre dospelých.

Potom návšteva odchádza do *Kuwindá*, kde tiež žijú chudobní ľudia. Po návrate sa zastavujú vo farskom kostole, pozdravia 10 absolventov kurzu šitia a ich učiteľa. Napokon sa vracajú do Chanzo na šálku čaju a niekoľko „mandazis“ – kenské šišky.

11. novembra sa schádzajú v Nairobi na rozhovor s generálnou predstavenou, s. Catherine Prendergast a etiópskou vizitátorkou, s. Aster Zewdie všetky sestry misie v Keni: 17 misionárskych sestier, 6

sestier z iných afrických provincií, študentky v Keni a 4 seminárske sestry. Sestra Evelyne pri rozhovore zdôrazňuje zvlášť charizmu, Konštitúcie, život modlitby, komunitný život a službu chudobným. Všetky sestry oceňujú jej jednoduchú srdečnosť, pozornosť voči každej sestre, veľké porozumenie vzhľadom k rozmanitosti týchto ich realít. Jej slová sú pre všetky sestry povzbudením a zdrojom inšpirácie.

Pred odchodom do Paríža sa sestra Evelyne so s. Margaret stretávajú so s. Catherine Prendergast a s. Margaret Mary Ekanem, direktorkou seminára na krátky a srdečný rozhovor.

Všetky sestry Kene srdečne ďakujú našej generálnej predstavenej a sestre Margaret za ich povzbudenie do úloh, ktoré čakajú sestry v Keni. Táto návšteva ich posilnila a viac navzájom zjednotila ako i s celou Spoločnosťou, ktorá sa cíti povolaná k väčšej láske a solidarite s potrebami chudobných.

Sestry z Kene

Generálna predstavená s. Evelyne Franc
a generálna radkyňa s. Julma Neo

Na návšteve v Čínskej provincii

25. novembra – 3. decembra 2008

Dňa 25. novembra 2008 privítala vizitátorka Čínskej provincie, s. Mária Wu našu generálnu predstavenú s. Evelyne Franc a generálnu radkyňu s. Julmu Neo. Návšteva tejto provincie prebehla v dvoch etapách, najskôr v Číne a potom na Taiwane, druhej časti Čínskej provincie.

25. – 28. novembra 2008: Čína

Mnohé čínske sestry, ktoré poznajú s. Evelyne ešte ako vicevizitátorku Taiwanskej viceprovincie, boli dvojnásobne šťastné, že sa s ňou mohli opäť stretnúť. Sestry vedia dobre francúzsky, a tak sa s ňou mohli rozprávať po francúzsky a po čínsky.

- Dôležitý okamih: prijatie dvoch Postulantiek a dvoch seminárskych sestier. Dátum vstupu bol zvolený tak, aby postulanky a seminárske sestry mali túto možnosť byť prijaté generálnou predstavenou.

- Cesta do Tianjinu: stretnutie s diecéznymi sestrami kresťanskej lásky, ktoré patria do Vincentskej rodiny a žijú podľa učenia sv. Vincenta a sv. Lujzy.

- Záverečná etapa: s. Evelyne navštívila dcéry kresťanskej lásky v Šang-chaj, ktoré boli nadšené zo stretnutia so s. Evelyne a s. Julmou.

Počas tejto prvej časti návštevy sestra Evelyne so s. Julmou a s. Máriou Wu precestovali tisícky kilometrov autom a samozrejme i lietadlom.

29. novembra – 3. decembra 2008: Taiwan

Nedeľná sv. omša vo farskom kostole bola pre s. Evelyne príležitosťou priateľsky sa zvítať s mnohými farníkmi, ktorí si na ňu pamätali. Sestra Evelyne potom navštívila Archívy Čínskej provincie, ktoré sú zriadené v jednej miestnosti, jej bývalej kancelárii. Osobitne sa zaujímal o svedectvá, ktoré zozbierali sestry o sestrách umučených v Tianjine.

30. novembra sa s. Evelyne zúčastnila na provinciálnej rade a následne mala pohovor s každou radkyňou.

Na druhý deň sa konalo všeobecné stretnutie s 30-timi sestrami, ktoré sú na Taiwane. Naša Matka rozprávala o komunitných vzťahoch, ktoré majú byť na obraz Najsvätejšej Trojice. Vyzdvihla dôležitosť lásky a sebazaprenia ako prostriedkov vzájomnej pomoci napredovania k Bohu. Povzbudila k prehlbeniu svedectva života štyroch sestier nedávno prehlásených za blahoslavené: s. Rozália Rendu, s. Lindalva da Oliveira, s. Guiseppina Nicoli a s. Marta Wiecka.

Potom s. Evelyne zdôraznila našu charizmu a spojenie, ktoré je medzi duchovnou a telesnou službou. Pripomenula potrebu jednoduchého a skromného štýlu života, aby sme boli pohotové, zachovali si misionárskeho ducha a zdieľali našu charizmu s laikmi.

V druhej časti zdôraznila miesto duchovného života a dôležitosť zakladať svoj život dcéry kresťanskej lásky na Božom slove. Duchovný život vzbudzuje nadšenie pre apoštolát. Preto je nevyhnutné zachovať si čas na modlitbu a duchovné cvičenia. Povzbudila sestry, aby čítali Božie slovo stále a s veľkou láskou. Rozpovedala, ako ju poznamenala skúsenosť, ktorú prežila na Biskupskej synode v Ríme o Božom slove. Odporúčala tiež čítanie spisov Benedika XVI. Na záver nás pozvala k pohľadu na Máriu v jej *Fiate, Magnifikat, Conservabat* (Mária uchovávala všetky udalosti vo svojom srdci) a *Stabat* (prítomnosti pod krížom). Jej blízkosť s trpiacim Ježišom je pre nás vzorom, aby sme sa vedeli priblížiť k osobám, ktoré trpia v súčasnom svete.

Popoludní s. Evelyne bola k dispozícii sestrám. Viaceré využili aj príležitosť k osobnému pohovoru so s. Julmou.

Pri večeri sme oneskorene (o 4 dni) oslávili sviatok «Thanksgiving», lebo sme ho chceli prežiť so s. Evelyne. Boli prítomní i mnohí Lazaristi predstavujúci sedem národností.

Dňa 1. decembra s. Evelyne, s. Julma a s. Mária Wu odcestovali rýchlikom do Tainan, 250 km smerom na juh, kde v rokoch 1994-1996 s. Evelyne slúžila v Hospici zázračnej medaily. Na mieste starej budovy bola postavená nová. V starej bolo len pätnásť lôžok pre starých a nevyliciteľne chorých ľudí. Pri tejto návšteve s. Evelyne obdivovala novú 5-poschodovú budovu, kde môžu prijať stovku starých ľudí. Potom išla na cintorín Lazaristov, aby sa pomodlila pri hrobách tých, s ktorými spolupracovala. Je tu pochovaných aj päť dcér kresťanskej lásky, z ktorých štyri poznala: s. Mary Fu, s. Mary Ayo, s. Mária-Jozefa Hsu, s. „Mumu“ Lyang.

V podvečer sa sestry vrátili do Taipei na večeru. Pri komunitnom uvoľnení sestry pri stole pripomenuli mnohé spomienky, keď s. Evelyne pôsobila na Taiwane. Keď sestry išli do Ríma na kanonizáciu čínskych mučeníkov, s. Evelyne ich sprevádzala po Paríži a po Ríme.

3. decembra skoro ráno s. Evelyne a s. Juma odišli na letisko, aby odcestovali do Vietnamu. S. Evelyne by bola rada zostala dlhšie, aby navštívila početné a pekné služby, ktoré sestry konajú na Taiwane vo viacerých lokalitách: služba migrantom, podomová služba, starostlivosť o starcov, sprevádzanie mladých delikventov, farská pastorácia domorodcov v horách a ďalšie.

Stretnutie s našou generálnou predstavenou obnovilo náš zmysel pre medzinárodnú jednotu Spoločnosti. Sestra Evelyne nám porozprávala správy z provincií, ich ťažkosti, úspechy, nárast povolání v niektorých provinciách, zaangažovanie sa sestier v naliehavých službách vo chvíli prírodných pohrôm, otvorenie nových domov na nových miestach a misiách, o disponibilite sestier... Toto všetko v našich srdciach väčšiu túžbu podporovať ich modlitbou a obetou.

s. Kathleen GRIMLEY
dopisovateľka Ozvien

Generálna predstavená s. Evelyne Franc
a generálna radkyňa s. Julma Neo

Slávnosť 80. výročia pôsobenia Dcér kresťanskej lásky vo Vietname

11. decembra 1928 – 11. decembra 2008

1. Krátko z dejín

Vietnam je jednou z 10-tich krajín ASEAN (Združenie národov juhovýchodnej Ázie):

- Obyvateľstvo: 84 miliónov obyvateľov (z r. 2006)
- Politika: od r. 1954 – 1975 je národné územie rozdelené na dve oblasti, sever riadený komunistickou stranou, juh bol v moci Republiky Vietnamu. 30. apríla 1975 po vstupe severovietnamského vojska z Viet-kongu do Saigonu, vláda južného Vietnamu kapitulovala. Víťazstvo komunistickej vlády v Hanoji ukončilo vojnu medzi oboma Vietnamami. Krajina bola znovu zjednotená za komunistickej vlády. Hlavným mestom južného Vietnamu sa stalo Hočiminovo mesto podľa mena bývalého vietnamského komunistického vodcu Hô Chi Minh.
- Náboženstvo: najpočetnejší sú budhisti, kresťania tvoria len 7% obyvateľstva.

2. Dejiny Spoločnosti vo Vietname

Provincia dcér kresťanskej lásky vo Vietname začala tromi francúzskymi dcérami kresťanskej lásky.

V r. 1927 sa diecézny biskup zo Saigonu obrátil na vtedajšiu generálnu predstavenú Spoločnosti s. Matildu Inchelin (1922-1928), aby požiadal o dcéry kresťanskej lásky do nemocnice v Saigone.

11. decembra 1928 poslala Matka Inchelin do Vietnamu tri francúzske DKL: s. Máriu Matildu Sempé, Janu Legout a Martu Côte.

V r. 1932 bola založená Vietnamská provincia s jej prvou vizitátorkou, sestrou Francine Lepicard (1932-1935). V r. 1934 boli poslané do misie tri prvé vietnamské dcéry kresťanskej lásky.

V r. 1975, po víťazstve hanojskej komunistickej vlády (severný Vietnam), všetky európske misionárky museli opustiť krajinu. Vzťahy provincie s Materským domom boli prerušené až do roku 1985.

V r. 1988 prišla Matka Anna Duzan na návštevu Vietnamu spolu so s. Blandínou Pierron. Odteraz sa mohli vizitátorky a delegátky zúčastňovať na generálnych zhromaždeniach (r. 1991, 1997 a 2003).

3. Slávnosti 80. výročia pôsobenia DKL vo Vietname

a) *Rôzne slávnosti k 80. výročiu* mali za cieľ nielen ďakovať Bohu, ale tiež uvažovať nad budúcnosťou s novým elánom.

b) *Boli naprogramované tri slávnosti:*

- na 4. decembra 2008 s našou generálnou predstavenou, s. Evelyne Franc a generálnou radkyňou, s. Julmou Neo.
- na 13. decembra 2008 s cirkevnými predstaviteľmi, rehoľnými spoločnosťami a rodinami sestier.
- na 14. decembra 2008 s občianskymi predstaviteľmi, spolupracovníkmi a členmi 4 vetiev Vincentskej rodiny.

c) *Príchod generálnej predstavenej do provinciálneho domu:*

Dňa 3. decembra ráno, prišla s. Evelyne Franc so s. Julmou Néo do provinciálneho domu v Hočiminovom meste. Prešli čestnou bránou utvorenou z kandidátok, sestier, sestier služobníc a starších sestier. Potom sa všetky zišli v kaplnke a sestry vyjadrili Pánovi radosť, že môžu toto rodinné výročie sláviť spolu s našou Matkou a s. Julmou. Prijali ju ako predstaviteľku Spoločnosti.

Popoludní: stretnutie s provinciálnou radou, Eucharistia u Dominikánov, večerné chvály s komunitou a slávnostné otvorenie novej viacúčelovej sály, ktorá bola postavená v suteréne domu Mai Vinh.

Večer: meditatívne predstavenie na tému "*Cesta milosti*", s pôsobivými a významnými obrazmi, ktoré priblížili zápas vietnamského ľudu a katolíkov proti všetkým formám útlaku.

Na druhý deň sestry navštívili výstavnú sieň, kde sú zachytené všetky udalosti od začiatku provincie. Nato sa naša Matka stretla s kandidátkami aulantkami.

Na stretnutí so sestrami provincie, ktoré prišli z blízkych i vzdialených komunit, generálna predstavená vzbudila postavy našich prvých sestier, ktoré prišli na začiatku provincie. Spomenula tiež znamenia, ktoré dnes Pán dáva nedávnymi blahorečeniami sestier: s. Lindalvy [1953-1993] v Récife v Brazílii, s. Giuseppiny Nicoli [1863-1924] na Sardínii, s. Marty Wieckej [1874-1904] v Ľvove, na Ukrajine:

«Sestra Lindalva je vzorom vernosti v službe chudobným. Jej vrah bol jeden muž, pre ktorého nechcela, aby bol poslaný preč z útulku Dom Pedro v Salvadore, lebo – ako povedala – bol to chudobný, ktorý mal právo na jej službu».

Sestra Giuseppina nám ponúka mimoriadny príklad poslušnosti, vždy pohotová prejsť z jednej služby do druhej. Bola vynaliezavá ako sa priblížiť a slúžiť najchudobnejším z chudobných.

Sestra Marta na nás pôsobí svojou vernosťou charizme sv. Vincenta. Ošetrovala chorých s mimoriadnou pozornosťou, veľkými skúsenosťami zo služby a nikdy nezabudla povedať vhodné slovo, čím neoddeľovala telesnú službu od duchovnej. Obetovala sa až do krajnosti – obetovala svoj život pre blížneho».

Nepotrebujeme veľký počet sestier, aby nám svedčili, povedala Matka, naše svedectvo spočíva v kvalite nášho bytia ako služobníc. Spoločnosť potrebuje prorokov pre dnešnú dobu...»

Na záver pripomenula: *«Žiť v súčasnosti vincentsské povolanie autenticky si vyžaduje spoločnú apoštolskú reflexiu a pravidelné revízie na všetkých rovinách, aby sme spoznávali, čo od nás Boh žiada»* (porov. Š. 11). Potom s. Evelyne vysvetlila K. 24: zriekanie srdca, zmysel pre nezištnosť, obhajobu spravodlivosti, sociálne zaangažovanie a dôležitosť vedieť odovzdávať volania najnúdznejších, ktorí nemajú možnosť byť vypočutí.

Napokon dodala: *«Mária je vždy prítomná a pôsobí v živote Spoločnosti. Žime s ňou a počúvame Božie slovo ako ona, aby sme slúžili Kristovi v chudobných a nechali sa nimi evanjelizovať».*

Na záver svojej návštevy s. Evelyne povedala: *«Spoločnosť existuje 375 rokov, Vietnamská provincia 80, je mladá a cesta pred nami je ešte dlhá! Nech Boh vykoná zázraky v provincii tak, ako ich urobil v Spoločnosti. Usilujte sa naďalej žiť hlboko ducha Spoločnosti».*

Čo sme prežili s našou generálnou predstavenou, bude iste prinášať plody v našom živote DKL, služobníc chudobných. Ďakujeme vám, sestra Evelyne a sestra Julma!

s. Gonzague TRAN THI KIM TÚ *dopisovateľka Ozvien*

Provincia Švajčiarsko - Turecko

Svedectvo poslušnosti sestry Jozefíny

Dňa 29. júna 2008, na žiadosť vizitátorky opustila s. Jozefína Turecko, kde slúžila chudobným 37 rokov. Vrátila sa do svojej pôvodnej Turínskej provincie. Jej svedectvo veľkodušnej poslušnosti mimoriadne poznačilo našu komunitu a bez toho, aby to vedela, nepriamo usmernila naše provinciálne zhromaždenie.

Počas dvoch posledných rokov pred jej odchodom sa množili pozvánky: lekári a zdravotníci, zdravotné sestry, každá nemocničná služba a viaceré rehoľné komunity – všetci chceli poďakovať sestre Jozefíne a povedať jej, že veľmi ľutujú jej odchod. Celkom jednoducho im odpovedala: *«Moje oči plačú, moje srdce plače, ale v mojom najhlbšom vnútri som spokojná, vyrovnaná, pretože plním Božiu vôľu».*

Na druhý deň sa nám zverila: *«Nemyslela som, že odpútanie bude také ťažké, ale keď sa dívam na Krista na kríži, to On mi dáva silu. Ved' bude so mnou aj v Taliansku».*

Rezidenti nechápali tento odchod, a preto chceli napísať generálnej predstavenej. Povedala im: *«Prosím vás, len nemyslíte na niečo podobné, sľúbila som poslušnosť, preto mi v nej nezabraňujte. Boh vie dobre, kde ma chce mať. Všetkých vás nosím vo svojom srdci».*

Sestra Jozefína sa pokúšala odovzdať našu charizmu až do posledného rána: *«Nestačí dať jesť, pridajte milé slovo, povzbud'ťe úsmevom, stiskom ruky, bud'ťe trpezliví: ľudia toto potrebujú podobne ako jedlo».*

Všetci zamestnanci oddelenia jej chceli pripraviť oslavu na poďakovanie za všetko, čo vykonala pre chorých. Počas oslavy sestra Jozefína poprosila o odpustenie za každý raz, keď bola príliš ostrá voči nim. Toto ich veľmi dojalo. Jedna zdravotná sestra bola smutná z jej odchodu, preto jej sestra Jozefína povedala:

- *Možno ma jedného dňa nahradíte!*
- *To je nemožné, sestrička, som mohamedánka.*
- *Nikdy nevieme,* odpovedala s. Jozefína, *Allah je veľký!*

Vďaka, sestra Jozefína, za vaše žiarivé svedectvo viery a priľnutie k Božej vôli. Pomáhate nám dobre žiť naše povolanie dcér kresťanskej lásky.

Sestry Nemocnice Pokoja
(Istanbul)

Kubánska provincia

Po prechode hurikánu Ike na Kube nás chudobní evanjelizovali

8. septembra zasiahol hurikán Ike kubánske územie: silný vietor a hustý dážď spôsobili záplavy a veľké materiálne škody, medzi iným v meste Baracoa, najstaršom meste na krajnom východe ostrova. Prvé obeť videli svoje domy zničené 10-metrovými vlnami. Tisíce obyvateľov bolo ubytovaných v prijímacích centrách. Ďalších prichýlili rodiny alebo susedia. Dokazujú to mnohé príklady. Dcéry kresťanskej lásky išli k obyvateľom mesta Baracoa, aby im pomohli čeliť tejto novej katastrofe. Prechádzali ulicami s potravinami a liekmi, stretávali mnohých ľudí, ktorí im zverovali svoje utrpenie, ale tiež niekedy pozitívne skúsenosti. Koľkokrát nám povedali: *"Sme živí vďaka Bohu a tým, ktorí nám pomohli"*. Pri týchto rozhovoroch sme spoznávali Božiu prítomnosť a jeho pôsobenie v srdciach a životoch týchto ťažko skúšaných ľudí.

Mercedes nám porozprávala trochu odlišný príbeh. Nebola veriaca, ale mimoriadna udalosť umožnila Bohu vstúpiť do jej života.

Mercedes žije s dvomi synmi vo veku 13 a 14 rokov. Keď ohlásili tento tretí ničivý hurikán, rozhodla sa zostať v dome, aby ochránila svoj majetok nielen od búrky, ale tiež od zlodejov. Ale rozhodla sa poslať svoje deti na bezpečné miesto. Starší syn, celý nešťastný, že musí opustiť svoju matku, napísal na múr: *"Bože, dôverujem ti"* a vedľa nápisu nakreslil kríž. Potom opustil dom so svojím bratom. Neskôršie prišli záchranári a rozhodli sa odvieť matku do bezpečia.

Po prechode hurikánu sa Mercedes vrátila spolu so synmi do ich domu a celí natešení našli ho stáť napriek menšiemu poškodeniu. Mercedes sa hneď pustila do práce, aby ho dala do poriadku, pričom objavila nápis na stene. *"Niektu tu bol"*, pomyslela si. Keď ju videl syn nahnevanú, priznal sa, že to on napísal, lebo sa bál, že mu mama

zomrie. Mercedes bola skutočne prekvapená touto prosbou, pretože nikdy nehovorila svojim deťom o Bohu.

Keď Mercedes rozprávala túto udalosť, bola celá uplakaná a povedala: *«Celkom ma to zmiatlo. Neviem, kde to môj syn vzal. Ale viem, že to mi on prvý povedal o Bohu. Doteraz som nemala vieru, teraz verím, že Boh urobil niečo pre nás a jemu vdáčíme za všetko. Vďaka môjmu dieťaťu sa chcem dozvedieť o tomto Bohu života, aby som sa mohla k nemu modliť a ďakovať mu».*

s. Mária Lazara FERNANDEZ
dopisovateľka Ozvien

D

*Dejiny
Spoločnosti*

Za čias svätého Vincenta... a dnes

Komunita dvanástich

Prvá konferencia Pána Vincenta pre dcéry kresťanskej lásky, ktorá je na začiatku 9. knihy Coste, je označená dátumom 31. júla 1634. Bola teda podaná osem mesiacov po založení Spoločnosti. Pred touto konferenciou boli ešte dve iné: *“Posledný deň júla 1634 Pán Vincent v jednej – a to poslednej – zo svojich troch konferencií odovzdal pravidlá a poučenia malej Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, aby sa táto v nich cvičila. Tieto boli usporiadané do zbierky.”* (Coste IX, 1)

Táto konferencia z 31. júla je veľmi dôležitá: najskôr preto, lebo je prvá, ktorú máme. Potom preto a nadovšetko, že P. Vincent v nej prezentuje a vysvetľuje prvé pravidlá Spoločnosti. Sú to pravidlá najbližšie jeho pôvodnému úmyslu. V tých dňoch P. Vincent a Lujza de Marillac mali len jednu starosť: usporiadať život predpismi tak, aby ho čo najlepšie prispôbili úmyslu, ktorý mali pri založení.

Neskôr existovali ďalšie predpisy a stanovy, ktorých úsilím bolo zostať vernými pôvodnému úmyslu. Ale keďže Misijná spoločnosť prešla z kolégia Dobrých dietok do Svätého Lazára (porov. Coste XII, 8), bude potrebné brať na ohľad počet, rozptyl, právnické a kánonické predpisy, priania biskupov, požiadavky správcov farností a pod. ... skrátka tisíc vecí, niekedy neočakávaných.

A tak tohto 31. júla 1634 uplynulo len 8 mesiacov od novembra 1633, teda ešte blízko čerstvosti zakladateľskej iniciatívy. Je zaujímavé vidieť, ako P. Vincent a Lujza de Marillac ponímajú nástroj lepšej služby chudobným... úplne slobodne, bez prílišnej starosti o právnické predpisy alebo nejaké obmedzenia. Je tiež bez pochyb, že tieto predpisy boli také blízke životu ako nikdy predtým, podobne bola jedinečne sformulovaná funkcia cieľa Spoločnosti: služba chudobným.

V tomto ohľade sú prvé pravidlá veľmi bohaté a zaujímavé. Poznamenajme však, že P. Vincent a Lujza de Marillac nie sú začiatočníkmi v tomto smere. Už museli zostaviť a spísať pravidlá pre Charitatívne bratstvá. Pán Vincent tak začal 23. augusta 1617 (Coste XIV, 124-125) a Lujza de Marillac pri zakladaní Bratstva vo farnosti sv. Mikuláša zo Chardonnet (Coste I, 116). Okrem toho nám porovnávací štúdiá umožnili rýchlo zbadáť mnohé zbiehavé body medzi pravidlami bratstiev a prvými pravidlami dcér kresťanskej lásky. Ale aby sme dobre prenikli do kolektívnej štruktúry, ktorá bola pre vás úplne prvá, spomeňme si, aká bola konkrétna situácia. Pripomína nám to P. Vincent:

“... väčšina (z paní z farnosti Najsv. Spasiteľa) pochádzala z popredných rodín. Boli vydaté a mali svoju rodinu, veľmi ťažko mohli zodpovedať svojej úlohe, znechutilo ich to a napokon tou prácou poverili svoje slúžky...” (Coste IX, 456). Tu sa ochotne ponúkla **Margita Naseau** /nazó/. Jej spôsob života a zvlášť služby chudobným mal taký dopad, že „aj z iných farností prosili panie o takúto pomoc“ (Coste IX, 456).

Prichádzali žiadosti z parížskych bratstiev. Margita Naseau „pritiahla aj iné devy, ktorým pomáhala, aby sa zriekli všetkej márnosti a venovali sa tomuto povolaniu“ (Coste IX, 79): Bez toho aby to vedela, Margita plnila funkciu učiteľky novoprišlých!

V tomto bode dejín bola Margita Naseau a prvé služobnice roztrúsené po parížskych bratstvách. Vincent de Paul povedal, že: “ sa začali schádzať a združovať skoro nebadateľne” (Coste IX, 209). Predtým, ako prejdeme k analýze konferencie z 31. júla 1634, musíme zdôrazniť tri body.

1. Až do toho dňa všetko sa dialo v kontexte charitatívnych bratstiev, zvlášť parížskych. Bratstvá boli materskými bunkami, pôvodnými štruktúrami a predstavovali reálnu a právnickú situáciu počas štrnástich rokov, až do 30. mája 1647. (Coste IX, 323): “...Doposiaľ ste netvorili zvláštnu spoločnosť, ale boli ste spojené s paniami Spolkov kresťanskej lásky. Teraz však, milé dcéry, utvoríte zvláštnu spoločnosť, ktorá bez toho, aby sa celkom oddelila od Spolkov paní, bude mať svoje vlastné cvičenia a práce”.

Pri čítaní konferencie z 31. júla 1634 nesmieme zabúdať na túto situáciu: dcéry kresťanskej lásky sú služobnice chudobných v kontexte bratstiev a pod vedením zodpovedných paní bratstiev.

2. Sú teda „služobnicami chudobných“ v štruktúre bratstiev. Avšak vďaka hlavne osobnosti Margity Naseau a z vnuknutia Lujzy de Marillac sú už iné. Od istého času, ako to povedal Vincent, začali „*sa schádzať a zhromažďovať skoro nepozorovateľne*“ (Coste IX, 209). Je to jeden z hlavných bodov v priebehu vývoja vašich začiatkov: iniciatíva (koho?) predchádzala štruktúru. Vieme, že Vincent de Paul mal veľmi rád tento prozreteľnosť postup, ktorý vychádza v ústrety životu pred právom, vo forme udalostí, ktoré niečo znamenajú, provokujú a sa nastoľujú. Nazvali ich „znameniami čias“ (porov. Coste III, 272 ; VII, 148-149 ; XII, 5-7 ; XIII, 694).

A tak prvé dcéry kresťanskej lásky zídenej u Lujzy de Marillac mali zvyk v Paríži schádzať sa, zdieľať o svojom novom spôsobe života, skúsenostiach, ťažkostiach a plánoch.

3. Dobré sme to vnímali a vývoj dá za pravdu: v tejto novej spontánne komunitnej skúsenosti, po rozhodujúcom zásahu Margity, ktorá pritiahla prvé spoločníčky, prevzala štafetu Lujza de Marillac a stala sa animátorkou neformálnej skupiny.

Ak rýchlo nazrieme na dejiny vášho pôvodu, vidíme Vincenta de Paula vždy „napojeného“ na skúsenosť z rokov 1595 – 1630: služby chudobným sa ujímajú rôzne najvýhodnejšie spoločenské skupiny. Nezabudnite na zdržanlivosť, ktorú prejavoval až do mája 1633, šesť mesiacov pred založením Spoločnosti (Coste I, 200). Naproti tomu Lujza de Marillac prevzala po Margite Naseau vedenie spoločenstva chudobných diev, ktoré boli rozídenej po bratstvách veľkomesta Paríža a sústreďovala ich už niekoľko mesiacov.

Zapamätajte si: **Lujza de Marillac**, nevlastná dcéra, pochádzajúca z jednej najvplyvnejších rodín kráľovstva, prejavuje ako prvá solidaritu s chudobnými dedičkami. Neviedol ich „chudobný pastier ošpaných a syn roľníka“, ale dcéra vznešenej rodiny! Túto zvláštnu ideu prozreteľnosti pochopí Vincent neskoršie (Coste IX, 90).

Vidíte, že začiatky Spoločnosti boli skutočne neočakávané a nečakané. Vincent má pravdu, keď neustále opakuje, že „nikto na to nemyslel“ a teda že je to Božie dielo.

Božie dielo: áno, zaiste, ale cez prozreteľnosť zásah: Margita Naseau, neskôr Lujza de Marillac, ktorá preberá štafetu a napokon Vincent de Paul počas duchovných cvičení v septembri 1633. Vďaka „rozhovorom“ počas štyroch či piatich dní medzi anjeli strážnymi Vincenta a Lujzy! (Coste I, 218).

Prichádzame k 26. novembru 1633. Máme veľmi málo detailov o tomto pamätihodnom dni a spôsobe, ktorým sa rozhodlo niekoľko diev zvyknutých stretávať sa, že založia spoločenstvo. O tejto udalosti nachádzame prvú stopu až o osem mesiacov: 31. júla 1634. Je relatívne ľahké zrekonštruovať prvé hodiny tohto spoločenstva vďaka poznámkam, ktoré nachádzame v tejto konferencii.

Na konferencii 31. júla 1634 je sekretárkou Lujza de Marillac... to je výkon! (porov. Coste XII, 445-450). Už z prvých riadkov môžeme oceniť jej schopnosti, ktoré oceňuje i každý historik: *“V posledný deň júla 1634 Pán Vincent v jednej – a to poslednej – zo svojich troch konferencií odovzdal pravidlá a poučenia malej Spoločnosti dcér kresťanskej lásky...”*.

“... poslednej zo svojich troch konferencií...”. Vieme, že druhá sa konala v predvečer, 30. júla a že P. Vincent pri nej spomenul obdobie od 29. novembra 1633 do 30. júla 1634: *“... včera som vám spomínal, že ste sa od istého času zhromaždili, aby ste žili spoločným životom a že ste dosiaľ nemali žiadne úpravy pre spôsob tohto života”* (Coste IX, 1). Je dosť jasné, že tento koniec mesiaca júla 1634 bol prvým významným obdobím života Spoločnosti. Podobne ako v Châtillon (od augusta do novembra 1617) a pri všetkých ďalších príležitostiach Vincent de Paul chcel, aby skúsenosť predchádzala vypracovanie pravidiel; vždy boli spísané oveľa neskoršie (Coste IX, II 3, 137, 213). Vincent sa tu ukazuje ako dobrý kresťan.. a gaskonec! *“... viedla vás božská Prozreteľnosť, ako viedla jeho vyvolený ľud, ktorý bol od svojho stvorenia viac ako tisíc rokov tiež bez zákona. Tak isto urobil Spasiteľ s prvotnou Cirkvou. Kým žil na zemi, nepredpísal jej žiadny nový zákon; boli to jeho apoštoli, ktorí po smrti Majstra zozbierali jeho učenie a nariadenia”* (Coste IX, 1).

14. júna 1643, v úvode zápisu z konferencie určenej na vysvetľovanie pravidiel, sekretárka (originál je napísaný rukou Lujzy DE MARILLAC) napísala: *“... vysokodôstojný pán Vincent, náš láskavý otec, odbavil konferenciu o pravidlách a spôsobe života dcér kresťanskej lásky... Náš vysokodôstojný Otec ešte nemohol dať sestrám písomnú zbierku týchto pravidiel. Práve z toho možno vidieť, že božská Prozreteľnosť prejavila svoju prácu v diele Spoločnosti, ktoré napreduje a ustupuje podľa Božej vôle.”* (Coste IX, 113).

Neskoršie pri úvahe nad predmetom konferencie z 22. januára 1645 Lujza de Marillac napísala svoje myšlienky: *“Spoločnosť oddávna túžila a prosila o to, aby spôsob života v nej bol zhrnutý do napísaných pravidiel, aby sme ich opätovným čítaním boli povzbudené k cvičeniu*

sa v nich. *Pán Boh, ktorý nám dnes dožičil túto milosť, žiada od nás väčšiu presnosť a vernosť ako inokedy*” (Coste IX, 213).

Napokon v r. 1645 boli spísané prvé pravidlá Spoločnosti, ktoré mali byť predložené na schválenie parížskemu arcibiskupovi Jánovi Františkovi de Gondi (Coste XIII, 551-556). Tomu istému arcibiskupovi bola predložená prosba, ktorú predložil Vincent v auguste alebo septembri 1645. Vysvetlil mu detailne činnosť rodiacej sa Spoločnosti a žiadal od neho, aby *“zriadil ako bratstvo túto spoločnosť diev a vdov a určil im za pravidlá nasledovné články, podľa ktorých žili až doteraz a chcú žiť aj v budúcnosti pod menom milosrdné dcéry a vdovy služobnice chudobných”* (Coste II, 552).

Len tak mimochodom pripomínam, že Pravidlá Misijnej spoločnosti mali tiež taký dlhý čas dozrievania. Misionári ich dostali až v roku 1658. Úvod tohto dielka, ktorý dostal každý misionár, začínal latinskými slovami: "En tandem"..., čo znamená: "Hľa, konečne...!"

Možno ste si všimli výraz, ktorý použila Lujza de Marillac: “malá Spoločnosť dcér kresťanskej lásky”. Skutočne, Lujza je v predstihu pred P. Vincentom. Je pozoruhodné nájsť tento prorocký názov v texte z júla 1634. P. Vincent bude mať až do roku 1647 svoju pozíciu: prvé dcéry boli len skupinou „služobníč parížskych bratstiev“. Pre Lujzu de Marillac boli už malou spoločnosťou dcér kresťanskej lásky! Myslím, že ste už boli oboznámené s tým, že Lujza de Marillac nie je spolupracovníčkou, ktorá nasleduje s rešpektom svojho vodcu, ale ktorá ho často predbehuje. Aj tu máme jeden príklad a ešte ich bude veľa!

Vráťme sa však k našej konferencii z 31. júla 1634 a počúvajme P. Vincenta: *“Prozreteľnosť vás tu zhromaždila všetkých dvanásť...”*. – Hľa, tu vidíme malú komunitu a počas tejto konferencie môžeme identifikovať niektoré z týchto prvých dvanásť dcér spoločnosti:

- Mária Joly /žolij/ je z farnosti Najsvätejšieho Spasiteľa, ako aj ďalšia, pravdepodobne Mikuláška;

- Michaela a Barbora sú vo farnosti Sv. Mikuláša;

- Margita a jej sestry sú vo farnosti Sv. Pavla;

- jedna sestra (Jana Lepeintre /l'pēntr/) je sama vo farnosti Sv. Benedikta;

- ďalšie (pravdepodobne tri, poznáme mená dvoch: Jakubky Magdalény) sú v Hôtel-Dieu /óteldiö/ pod vedením Slečny Le Gras. Rôzne skúmania textov umožňujú dozvedieť sa viac o týchto prvých dvanástich sestrách z 31. júla 1634 alebo aspoň o ôsmich z nich. Začnime tými najznámejšími:

MÁRIA JOLY

V konferencii o čnostiach Barbory Angiboust /anžibu/, Mária hovorí: „*Bola som pri začiatku založenia Spoločnosti*” (Coste X, 647). Bola vynikajúcou služobnicou chudobných a silnou osobnosťou. Bola poslaná do Sedanu v roku 1641, aby ošetrovala ranených za čias vojny. Zostala tam až do roku 1655, čím bola kvôli tejto nutnosti vzdialená od Spoločnosti a jej zvykov. Pri návrate do materského domu utiekla a potom sa vrátila; jej prípad bol preberaný na Rade (Coste XIII, 725-730): *“Náš ctihodný Otec povedal: Vidíme dôvody, ktoré nás nútia robiť tak, ako otec márnotrátneho syna z Evanjelia, pretože Boh nám k tomu dáva prostriedok. Prvým dôvodom je, že je to osoba, ktorá sa vzdialila z dobrej cesty a vlastnosťou kresťanskej lásky je naprávať zblúdených. Druhým dôvodom je jej kajúcnosť; treba, aby sme jej odpustili, pretože ľutuje svoju chybu. Tretím dôvodom je, že je už dlho v Spoločnosti a mnoho pracovala pre chudobných. Keď obsadili Sedan, prežívala veľa trápenia. Štvrtým dôvodom je, že by sme sa mali obávať, že viaceré z našich sestier budú smutné, keby sme ju neprijali*”. Netreba ani opisovať dôvody „proti“, ktoré boli čestne prednesené na rade. Dôvody „za“ už zvišťazili.

BARBORA ANGIBOUST /änžibu/

Do Spoločnosti vstúpila 1. júla 1634 ako 29-ročná. V r. 1638 bola sestrou služobnicou v Saint-Germain-en-Laye /sěžermě ä le/, neskôr bola v Richelieu /rišeljö/, ďalej v r. 1645 vo Sv. Denis; v r. 1646 vo Fontainebleau /fonténblö/, v r. 1652 v Brienne /brjén/ v kraji Aube /ób/, v r. 1655 v Bernay /berne/ v kraji Eure /ör/ a v r. 1657 v Châteaudun /šatódě/ v kraji Eure-et-Loire /ör e luár/, kde i zomrela 27. decembra 1658 vo veku 53 rokov. Bola to pozoruhodná deva (Coste X, 637-653 a 674-679), pravá dcéra kresťanskej lásky.

To ona významne poznamenala na adresu vojvodkyne z Aiguillon /egvijö/: *“Pani, opustila som rodičovský dom, aby som slúžila chudobným a vy ste predsa veľká pani, mocná a bohatá. Keby ste boli chudobná, zo srdca by som vám slúžila*”. (Coste X, 644; I, 330). Táto reakcia oslovila a osvietila Vincenta de Paul pri jednej okolnosti, kde sa mu zdalo, že akceptoval alebo toleroval istú odchýlku. Zveril sa s tým Lujze de Marillac: *“Čo si myslíte o tom, Slečna? Či sa netešíte z pohľadu na silu Božieho ducha v týchto dvoch chudobných devách a prejavu opovrhnutia voči svetu a jeho sláve? Ani si neviete predstaviť odvahu som tým nadobudol pre Bratstvo a mám túžbu, aby ste sa čím*

skôr vrátili v dobrom zdraví a po zrelej úvahe tu pracovali...” (Coste I, 331).

JANA LEPEINTRE /l'pēntr/

Slúžila u pani Goussault /gusól/. Bola učiteľkou v Saint-Germain-en-Laye /sěžermě ā le/ (1642), sestrou služobnicou v Nantes (1647), potom v Châteaudun /šatódě/ (1655) a v nemocnici Salpêtrière /salpétrijér/ v Paríži (1657). “Veľmi dobrá deva”, povedal P. Vincent; ale mala ťažkú povahu a často sa púšťala do nevhodných iniciatív. Jej korešpondencia so sv. Vincentom je zaujímavá (Coste II, 192 ; III, 613 ; IV, 163, 279 ; V, 6 ; VI, 39). Nanešťastie, ku koncu života prišla o rozum.

JAKUBKA

Mala nekompromisnú povahu. Možno si tak trochu zaslúžila facku, ktorú dostala jedného dňa r. 1638 od Jany, dcéry kresťanskej lásky z farnosti sv. Vavrinca? Aj pri nej sa muselo rozhodovať na Rade Spoločnosti ohľadom jej odposlania: *“Teraz, drahé sestry, máme pred sebou záležitosť, pri ktorej potrebujeme vašu mienku: týka sa to našej úbohej Jakubky, ktorú tu máte. Má zlého ducha, čo spôsobuje mnoho malých zmätkov, pre ktoré by bolo veľmi nutné, aby už nebola v Spoločnosti. Veľa sa sťažuje, čo môže zapríčiniť nepokoje v slabých dušiach, ktoré ju ešte nepoznajú. A keďže nenachádza zálubu v ničom, čo sa praktizuje, tam, kde sa nachádza zosmiešnene narozpráva, čo môže veľmi škodiť. Ak sa postaví niekto proti tomu, čo chce, je neznesiteľná a neschopná nápravy. Navyše sa mi zdá, že ničoho neľutuje, čo vidieť; možno sa obávať, že nedosiahne spásu. Urobí lepšie, keď bude vo svojom súkromí. Napokon, milé dcéry, nemá vôbec zmysel pre spoločenstvo”* (Coste XIII, 592-593). Aká obžaloba zdanlivo málo vinčentská! Mohla byť len uzatvorená vyššou, vinčentskou obhajobou: *“Musíte sa pozrieť i z druhej strany, že je to deva, ktorá preukázala veľa služieb chudobným a je jednou z najstarších (sme v roku 1646), a ako si i myslím, skoro z prvých, ktoré začali slúžiť v Spoločnosti. Preto sa zdá, že by bolo lepšie ponechať ju”* (Coste XIII, 593). Napokon, nikdy sa nevyhadzujú za dvere starí služobníci a staré slúžky, hoci sa vekom nepolepšili! Dlhá diskusia bola napokon ukončená láskavým rozhodnutím, že Jakubka nebude vylúčená.

MIKULÁŠKA...

Nevieme veľa o nej. Zdá sa, že nemala ľahkú povahu. Pán Vincent napísal okolo roku 1636 Lujze de Marillac: *“Bol by som rád, Slečna, keby ste mohli túto úbohú Mikulášku presvedčiť, aby išla bývať do sv. Benedikta alebo inde. Ak by s tým súhlasila, bude potrebné napísať Slečne Viole, aby ju prijala. Včera som sa stretol s devou z tejto farnosti sv. Benedikta a žiada ďalšiu. Ach! Urobili by ste dobrý skutok, keby ste tak mohli urobiť! Ale zdá sa mi, že postupovať autoritou nie je vhodné. Bude to mať zlý účinok. Nevedel by som sa s ňou rozprávať”* (Coste I, 366). Koncom r. 1638 boli ozveny priaznivejšie: *“Keďže ste usúdili, že Mikuláška sa napravila, pokúste sa hneď ešte raz o to...”* (Coste I, 546).

MARGITA...

V októbri 1638 napísal P. Vincent Lujze de Marillac: *“Som veľmi rád, že ste zdržali sestru Margitu a dávate jej duchovné cvičenia”* (Coste I, 512). Máme o nej len túto jedinú informáciu.

MAGDALÉNA...

“Stretol som sa s dobrou devou Magdalénou. Myslím, že ju treba trochu usmerniť, lebo má silné vášne. Ale čo! Keď majú sestry silu prekonať sa, potom konajú zázraky. Prosím vás preto, prijmite ju... Táto dobrá deva z Argenteuil /aržantöj/ je melancholická, preto vám bude ťažké prijať ju, lebo melanchólia je čudný duch. Zdá sa mi, že nateraz máte dosť diev a máte čo robiť, aby ste ich naučili čítať a robiť ručné práce, aby mohli pracovať na vidieku” (Coste I, 238). Tento list napísal P. Vincent Lujze de Marillac v r. 1634.

MICHAELA...

Nemáme o nej žiadnu informáciu okrem tej, že bola menovaná za sestru služobnicu pri sestre Barbore, vo farnosti sv. Mikuláša. Teraz si môžeme predstaviť dvanásť diev zidených 31. júla 1634 okolo Pána Vincenta a Lujzy de Marillac, v dome Lujzy v Paríži, na ulici Versailles, naproti l'Epée-Royale /lepé ruajal/. (Približne je to dnešná ulica Monge, č. 21).

Túto konferenciu by bolo potrebné čítať a vysvetľovať po odsekoch. Musíme pri tom pamätať, že sme v prvých dňoch Spoločnosti a vzbudzovať si pokračovanie, vývoj, ktoré nastali za života Pána Vincenta. Je zaujímavé spoznať pri niektorých bodoch

Vincentove plány (niekedy i nevyslovené), jeho očakávania a ambície so Spoločnosťou.

Poznamenal som vám, že 31. júla 1634, ako to bolo často neskôr, Lujza de Marillac predbehla Vincenta v predmete organizácie malého spoločenstva. Ale v priebehu tejto významnej konferencie je v dvoch či troch prorockých odsekoch dobre vidieť aj jeho uvedomenie, že prežívajú začiatok veľkých dejín, vašich dejín, dejín dcér kresťanskej lásky.

Aby som príliš nepredlžoval, pousilujem sa zhrnúť týchto trinásť podstatných strán konferencie do troch bodov:

- A. Denný poriadok
- B. Organizácia komunity
- C. Mystika skupiny (prorocká časť)

A: DENNÝ PORIADOK

“Pozrime sa teda, drahé dcéry, ako máte stráviť dvadsaťštyri hodín dňa, ako máte stráviť dni a mesiace, ako i z týchto skladajúce roky, ktoré vás vedú k večnosti”. Pekný filozoficko-astronomický prejav, ktorý iste jasne zaznel z perí Pána Vincenta!

Denný poriadok začínal vstávaním o 5. hodine a končil o 22.00h. Podrobne bol rozdelený nasledovne:

- obetovanie dňa už pri vstávaní...
- rozjímanie a svätá omša...
- služba chudobným; spytovanie svedomia pred obedom...
- hlboké mlčanie od 22.00h a rozjímanie.

Na záver dňa, aby ste dobre zaspali... duchovný uspávací prostriedok: *“Usilujte sa zaspáť v dobrých myšlienkach. Je to ľahký prostriedok, aby ste sa rozepamätali na Pána Boha pri prebudení”* (Coste IX, 7).

O tomto veľmi jednoduchom dennom poriadku môžeme poznamenať niekoľko bodov.

I. Funkcia denného poriadku.

Všetko je uspořobené pre službu, vzhľadom k službe. Aby sme si to mohli uvedomiť, bolo by potrebné porovnať ho s denným poriadkom vtedajších rehoľníčok. Vo všetkých kongregáciách bol rytmus dňa zosúladený s liturgiou hodín, aj činnosti boli nutne a úmyselne rozkúskované. V dennom poriadku dcér kresťanskej lásky

sa predvídalo medzi rannou eucharistiou a večernou modlitbou len obedňajšie spytovanie svedomia (a zvon!). DKL boli služobnice chudobných a vzhľadom k tomu – a predovšetkým – boli usporiadané ich pravidlá. Toto je podstatná poznámka, ktorá zostáva kritériom pre dcéru kresťanskej lásky všetkých dôb; pre vaše súčasné i budúce Konštitúcie.

2. Prednosti v dennom poriadku.

Od 31. júla 1634 vidí P. Vincent istú konkurenciu alebo konflikt medzi minimálnou duchovnou potrebou a požiadavkami služby: jasne rozhodne v prospech služby chudobným: *“Vedzte, že keď zanecháte rozjímanie a sv. omšu pre službu chudobným, nič nestrácate, pretože idete k Bohu, aby ste slúžili chudobným. V ich osobe máte vidieť Pána Boha”* (Coste IX, 5). Ešte sa vrátíme k tomuto odseku, jednému z najobsažnejších a najvýznamnejších o vašom povolání a identite.

3. Relatívnosť denného poriadku.

Pán Vincent prináša dôležité spresnenie o hodine vstávania: *“Vstávate teda o piatej hodine, ak vám v tom služba chudobným neprekáža a môžete si ľahnúť o desiatej hodine, lebo je treba, aby ste si zachovali zdravie pre službu chudobným a dali svojmu telu, čo si právom žiada”* (Coste IX, 2). Je to viac ako hygienická a zdravotná rada. Ide o celú koncepciu pravidiel a P. Vincent prejavuje jasne svoj postoj.

Pravidlá nie sú absolútne, nie sú cieľom samým osebe. Sú PROSTRIEDKOM pre službu chudobným. A ak si to služba vyžaduje, ak je práca po 22-jej hodine, pre P. Vincenta je normálne vstávať po 5-tej hodine... pretože o telo sa treba starať. Je ľahké nájsť texty, v ktorých sv. Vincent nalieha na pravidelnosti, presnosti, jednotnosti. Raz sa mu stalo v dome Sv. Lazára, že musel vyťahnuť z postele lenivého spolubrata (Coste XI, 238). Ale bolo by úplne mylné urobiť z Pána Vincenta nejakého fanatika pravidiel.

Najskôr preto, lebo sme to videli: nemal chuť spísať pravidlá a kodifikovať ich (Coste III, 272 ; VII, 148-149 ; XII, 5-7 ; XIII, 694...). Z druhej strany neustále ohraničoval a skoro niekedy až relativizoval ich použitie: pokiaľ nám to rozvrh práce dovolí... pokiaľ to bude možné... Samozrejme, že jedinou platnou výhovorkou bola služba chudobným a nie vrtochy alebo lenivosť.

Rovnakú múdrosť a umiernenosť použil pri nasledovných slovách: *“Dobrou zásadou je rozlišovať, pokiaľ možno, spísanie*

pravidla, pretože skúsenosť nám ukazuje, že to, čo je uskutočniteľné na začiatku, je niekedy neskoršie škodlivé” (Coste III, 272).

4. Miesto rozjímania v dennom poriadku.

Pre P. Vincenta je rozjímanie nesporne veľmi silným a dôležitým časom pre dcéru kresťanskej lásky: je to „stred jej pobožnosti“. Okrem toho Vincent pridáva mimoriadne význačné úvahy: *“Starajte sa o to, aby ste čím skôr vydali počet zo svojho rozjímania. Ani by ste neverili, aké je to užitočné. Navzájom si jednoducho rozpovedzte myšlienky, ktoré vám Boh vnukol a zvlášť sa usilujte uskutočniť predsavzatia, ktoré ste si dali pri rozjímaní”* (Coste IX, 4).

Je potrebné vedieť, že v 17. storočí patrilo rozjímanie medzi súkromné a dôverné modlitby, akýsi druh duchovnej a mystickej estetiky. Vincent de Paul ho predstavil ako spontánny rozhovor. Z neskorších spisov vieme, že Vincent sa bude viackrát domáhať toho, že v Cirkvi vynašiel tento spôsob nábožnej praxe. Niektoré z vás, a ja tiež, si iste pamätáme viac formálny ako spontánny spôsob, ktorý sa praktizoval ešte i pred dvadsiatimi či tridsiatimi rokmi; nazýval sa: opakovanie z rozjímania. O tomto bode a mnohých ďalších je dobré vystihnúť myšlienku P. Vincenta. Podľa toho, čo hovorí v Coste IX, 4, ide o spontánne zdieľanie z modlitby, absolútne nezávislé na rozvrhu dňa: *“čím skôr môžete”* a vzdialené od akéhokoľvek formalizmu.

Keď sa komunity stali početnejšie, sám určil prax a presnejší spôsob v rozvrhu dňa a týždňa. Ale vždy si zachová náklonnosť a istú nostalgiu pre spontánne zdieľanie z rozjímania (Coste IX, 220, 422 ; X, 74, 279 ; XIII, 666). Podľa neho - čo bolo opakom mienky jeho doby - učiteľmi rozjímania boli jednoduchí, malí a pokorní, (Coste IX, 422) v zhode s našim Pánom: *“My máme niečo iné, čo nám veľmi pomáha: opakovanie z rozjímania. S istotou vám môžem povedať, že to prináša svoje ovocie. Neverili by ste mi, že Boh ma môže držať nasucho pri rozjímaní. Mám nádej, že sa niečomu poučím od niektorého spolubrata, z jeho dobrých myšlienok, ktoré rozpovie, a tým budem mať i ja úžitok. Toto očakávam od Božej dobroty, ktorá mi nikdy nechýba”* (Coste XIII, 666). Alebo inde: *“Konáme si opakovanie z rozjímania nie každý deň, ale každý druhý alebo tretí deň, ako nám to Prozreteľnosť dovolí. Z milosti Božej kňazi to robia dobre, aj klerici viac-menej. Ale u našich jednoduchých bratov sa overuje Boží prísľub, že Boh sa dáva spoznať malým a pokorným”* (Coste IX, 422).

Tieto štyri poznámky o dennom poriadku nám umožnili zdôrazniť spôsob P. Vincenta, ktorým riešil otázku pravidiel – prvých pravidiel dcér kresťanskej lásky, ktoré boli najbližšie začiatkom Spoločnosti a predstave, ktorú mal P. Vincent o dcérach kresťanskej lásky.

Pravidlo je dôležité a P. Vincent nalieha na jeho hodnote a význame (Coste IX, 9-10), ale je len prostriedkom pre zabezpečenie lepšej služby chudobným.

Je to prostriedok, ktorý zohľadňuje konkrétny život. Spomeňme si na vstávanie o 5-tej hodine, ktorým P. Vincent začína denný poriadok: *“ak vám to služba chudobným umožní”*. Spomeňme si na chudobného, ktorý sa prezentuje vo chvíli sv. omše alebo rozjímania.

Je to prostriedok, ktorý udržiava život skupiny – zdieľaním a modlitbou.

Tento vzťah medzi pravidlom a životom – keďže pravidlo bolo zostavené pre život – tvorí iste hlavnú myšlienku ustanovenia Spoločnosti podľa významnej konferencie z 31. júla 1634.

B: ORGANIZÁCIA KOMUNITY.

Pristúpme k bodu, ktorý súčasné Konštitúcie nazývajú: SPRÁVA.

Chápeme váhu a dejinnú nutnosť (30.000 či 40.000 DKL sveta nevedieme ako dvanásť jednoduchých dedinských diev z parížskeho vidieku!) a žasnem nad spontánnosťou, čerstvosťou a prirodzenosťou (premyslenou?) Vincenta de Paul v jeho spôsobe, ktorým zamýšľal a ustanovil správu Spoločnosti.

V jednom odseku Coste IX, s. 8 sa uvádza, ktoré osoby budú vyššie predstavené Spoločnosti: *“Ctíte si panie Spolkov kresťanskej lásky a prejavte im vždy veľkú váženosť...”*. Bolo to úplne normálne, pretože dvanásť prvých DKL z 31. júla 1634 boli po odbornej stránke „služobnice bratstiev“. Ale Vincent de Paul doplnil celkom spontánne a významne: *“...ctíte ďalej (použil ten istý výraz ako pri dámach) chudobných chorých a hľadte na nich ako na svojich pánov”*.

Čítajte tento text, vracajte sa k nemu, porovnajte slová (ktoré Lujza de Marillac zvažovala) a som si istý, že bez ťažkostí spoznáte, ako podľa P. Vincenta od prvých pravidiel boli chudobní vašimi vyššími predstavenými, najvyššie postavenými predstavenými, vašimi učiteľmi. A takými zostávajú dodnes. Preto je logické, že Vincent ukončí slovami, že je vhodné prijať ich, keď prichádzajú alebo ísť k nim, keď

nás volajú, pričom zanecháme všetku činnosť, aj Eucharistiu alebo rozjímanie.

Chudobní sú teda praví vyšší predstavení Spoločnosti DKL. Ale aj je potrebná autorita pre celok a miestna autorita.

Čo sa týka celku, nič nie je vyhlásené slávnostne, iste preto, lebo sekretárkou bola sama Lujza de Marillac. Ale je jasné, že autoritou je Slečna Le Gras, pri ktorej sa budú schádzať jedenkrát za mesiac. Bude tou, ktorá „je tým poverená...“ (Coste IX, 12).

Čo sa týka miestnej autority, rozdelenie zodpovedností bolo skutočne taktné a význačné. Konala sa podľa nasledujúceho princípu: *“Je potrebné, aby bola medzi vami vždy taká, ktorá zastupuje predstavenú. Je to raz jedna, raz druhá”* (Coste IX, 8). Zvlášť vychutnávam tieto dva riadky, ktoré po prvýkrát definujú autoritu v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

Zvážme každé slovo: *“Je potrebné, aby bola medzi vami vždy taká...”* Je potrebné: Vincent sa akoby neodvratne ponáhľala relativizovať; *„je potrebné... aby bola medzi vami vždy taká, ktorá zastupuje predstavenú”* *“... ktorá zastupuje...”*: ďalšia pekná formula!

Pre Vincenta de Paul predstavení nie sú kapitáni, ani velitelia, či rotmajstri. Sú „zastupujúci, nahrádzajúci“, námestníci, zástupcovia a ako takí sú nevyhnutní.

P. Vincent bude hovoriť aj pri iných príležitostiach o predstavených, mandátoch a nadradenosti. A tak v jednej konferencii z 1644 o úradoch a službách vhodne zverí misionárom Misijnej kongregácie: *“... povedal som to jednému superiorovi, ktorý mi hovoril o istých členoch hodiatic sa na niektoré úrady: Žiaľ! Povedal som mu, strácate ich, sú to duše hlboko spojené s Bohom; a stratiť ich dokonalosť znamená všetko stratiť. Ale čo! Je to nevyhnutné zlo. Ale čo je horšie, počul som hovoriť jedného z najsvätejších mužov, akých poznám (ide o p. kardinála de Bérulle) a už dávno som to vyjadril, že skoro u väčšiny sa to stáva: tento stav prednosti a vedenia je tak zhubný, že zanecháva na človeku a na jeho prirodzenosti zhubnosť, škaredú a zlorečenú škvrnu. Áno, bratia, zhubnosť, ktorá nakazí dušu a všetky schopnosti človeka natolko, že mimo úradu existujú všetky trápenia a ťažkosti sveta, ktoré treba podriadiť jeho úsudku, a nachádza príležitosť vyčítať všetkým. Je to bieda!”* (Coste XI, 139).

Vráťme sa k pravidlám a určeniu miestnej predstavenej: *“Je to raz jedna, raz druhá”*. Aby sme mohli vidieť dopad, originálnosť a odvahu myšlienky Vincenta de Paul týkajúce sa autority v komunite, prenesme sa do historického kontextu, t. j. do doby a krajiny, kde

osobná moc, zdedená, absolútna, sa stáva stále viac dôležitou, prevládajúcou a pôsobivou hodnotou v celom zmysle slova. Udialo sa to len pár rokov po narodení Ľudovíta XIV, kráľa – slnka, ktorý nadobudne moc v r. 1638.

V tom čase Vincent de Paul zamýšľal pre toto nové spoločenstvo osoby, ktoré "zastupujú" predstavených, raz jedna, raz druhá. Spresňuje, že striedanie bude mesačné: z mesiaca na mesiac to bude raz jedna, raz druhá. Priznajme sa, že v kontexte Francúzskeho kráľovstva a Cirkvi vo Francúzsku tej doby sa zdá toto ponímanie autority originálne, určite to bolo provokujúce! Ako to definoval 2. vatikánsky koncil o 330 rokov neskôr, išlo o autoritu – službu a nie o autoritu – prednostné právo, vysokú dôstojnosť, nadvládu alebo prvenstvo.

Prichádzame k lahodnému rozdeleniu patentov, mohli by sme to nazvať „prvou sériou“ menovaní sestier služobníc v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky: *“Teda, milá sestra Mária (Joly) z farnosti Najsvätejšieho Spasiteľa, vy budete celý mesiac predstavenou vašej spolusestre; Michaela bude predstavenou sestre Barbore z farnosti sv. Mikuláša (v dome, kde sa nachádza Lujza de Marillac); Margita bude predstavenou svojim sestrám vo farnosti sv. Pavla; a vy, sestrička od sv. Benedikta, vás bude viesť anjel strážny”* (Coste IX, 8). Patrí to k ušľachtilosti viery a Vincentovho humoru, pretože neupresňuje, či v prípade výmeny bude rešpektovaný opak, a to medzi anjelom strážnym a Janou Lepeintre, sestrou z farnosti sv. Benedikta, ktorá by ho mala „na starosti“ ďalší mesiac. *“Pre Hôtel-Dieu bude Slečna Le Gras”*. A tak tu máme Spoločnosť v stave, v akom sa môže spravovať!

Táto 8. strana IX. zväzku Coste, v konferencii z 31. júla 1634 a uvádzanie do funkcie vedenia spoločenstva dvanástich, môže z nás urobiť rojkov: dotýkame sa tu celkom prvých koreňov organizácie komunity Spoločnosti. Aká spontánnosť, čerstvosť a gaskonský humor, ktorý sa berie vážne, ale nie tragicky! Zdá sa mi, že táto strana je najlepšie zostavenou tabuľkou revízie života, najlepšie odvzdušnenou pre vincentských predstavených – dnešných... a až do konca čias:

- je potrebné, aby bola jedna osoba, ktorá zastupuje predstavenú;

- raz to bude jedna, raz druhá;

- poslušnosťou sa dcéry kresťanskej lásky naučia svätej pokore; keď budú z poslušnosti prikazovať, tým budú prospešne poučovať druhé sestry;

- teda, milá sestra Mária z farnosti Najsv. Spasiteľa, vy budete celý mesiac predstavenou vašej spolusestre...

- a vy, sestrička od sv. Benedikta, vás bude viesť váš anjel strážny...

Ako by ste chceli, aby po meditácii týchto bodov a po spytovaní svedomia, by bol/a jeden/na predstavený/á, ktorý/á by sa cítil/a vyššie od ostatných, zatiaľ čo je len zastupujúcim/ou?

C: MYSTIKA SKUPINY

To bude náš posledný bod. Tušíte, že tu by sme mali vykonať dlhú analýzu. V každom odseku sa spomína Boh, viera, duchovná motivácia. Je v nich viackrát spomenutá Panna Mária. Je nevyhnutné zdôrazniť túto mariánsku dimenziu v úplne prvej definícii vášho povolania. Žiaľ, nemôžeme tu rozvinúť všetky tieto aspekty. Chcel by som rozobrať mimoriadny odsek, ktorý sa mi zdá, že dokonale predstavuje celé bohatstvo a špecifickosť vášho povolania a spirituality.

“Uvedomte si, dcéry moje, že keď zanecháte rozjímanie a sv. omšu pre službu chudobným, nestratíte tým nič, lebo idete k Bohu, aby ste slúžili chudobným a v ich osobe máte vlastne vidieť Pána Boha. Preto sa veľmi starajte, aby ste im poskytli všetko, čo potrebujú a bedlite zvlášť na to, aby ste im prispeli vo veciach týkajúcich sa ich večnej spásy: najmä, aby nezomreli bez sviatostí. Vy nie ste iba na to, aby ste sa starali o telo, ale im máte pomáhať aj k dosiahnutiu večnej spásy. Rozumne ich pobádajte, aby si vykonali dobrú celoživotnú spoveď, znášajte ich vrtošivosť, povzbudte ich, aby záslužne trpeli z lásky k Bohu, nikdy nevystúpte proti nim a nikdy sa neosopte na nich tvrdými slovami, veď i tak dosť trpia vo svojej chorobe. Pomyslite si na to, že ste ich viditeľnými anjelmi strážnymi, ich rodičmi. Neprotirečte im, iba ak v tom, čo by im škodilo, lebo splniť takéto ich želania by bolo hriechom. Plačte s nimi. Pán Boh vás určil, aby ste boli ich tešiteľkami” (Coste IX, 5-6).

Je úctyhodné nájsť taký odsek v prvej konferencii pochádzajúcej od Vincenta de Paul pre prvé dcéry kresťanskej lásky. Aj keby ste sa divili, poviem vám svoj názor, že nenapísal nič lepšie o tomto predmete, ani známy text Coste IX, 252: *“... keď slúžite chudobným, slúžite Ježišovi Kristovi. Ó, milé dcéry, aké je to pravdivé! ...”*. Je jasné, je to moje osobné ocenenie, ale aké bohatstvo v horeuvedených

riadkoch! Sú najlepším dôkazom, že osem mesiacov po zrode Spoločnosti mal Vincent de Paul veľmi jasnú myšlienku o mystike Spoločnosti. Možno trochu neskôr uvažoval o pláne založenia. Ale v prvých pravidlách, zvlášť vo vyššie citovanom odseku jasne poukazuje, že definitívne spresnil povolanie spiritualitu a identitu dcéry kresťanskej lásky.

“Uvedomte si, dcéry moje, že keď zanecháte rozjímanie a sv. omšu pre službu chudobným...”. Majstrovské dielo sa objavuje akoby mimochodom uprostred konferencie, je tým viac nápadnejšie. Pán Vincent spomínal práve v rozvrhu dňa rozjímanie a sv. omšu. Obe predstavujú centrum zbožnosti. Zrazu cíti potrebu spresniť rebríček hodnôt pre dcéru kresťanskej lásky.

Keď vidí týchto dvanásť chudobných, jednoduchých a disponovaných služobníč, je ochotný premiestniť centrum zbožnosti alebo presnejšie prehĺbiť ho tak, že ho umiestni „v Ježišovi Kristovi v osobe chudobných“. Použité výrazy (ktoré iste zapôsobili na sekretárku) majú jedinečnú silu, ktorá vyplýva pravdepodobne z ich spontánnosti: *“Keď zanecháte rozjímanie a sv. omšu pre službu chudobným, nestrácate tým nič”*. Aká odvaha, skoro kacírka, zvlášť v dobe protestantizmu, kedy Eucharistia bola oprávnená prehlásená za stred viery a úcty: “... nestrácate tým nič”. Toto vôbec nespochybňuje miesto Eucharistie vo viere a živote Vincenta de Paul, práve naopak. Ihneď to i vysvetľuje.

“... nestrácate tým nič, lebo idete k Bohu, aby ste slúžili chudobným...”. Medzi týmito dvomi realitami alebo hodnotami si nemajú vybrať: ide o logické pokračovanie. Ísť zo sv. omše k chudobnému je v istom zmysle sprevádzať Boha z Eucharistie až k chudobnému. O tejto vete by sa dala napísať celá úvaha: “... nestrácate tým nič, lebo...”

Ďalšia perla z tejto časti: *“...v ich osobe máte vidieť vlastne Pána Boha”*. Vidieť... výraz je zdôraznený v Coste IX, 252; Vincent hovorí: *“... nájdete tam Boha”*. Tu: *“máte vidieť”*. Pohľad! Tu ani nejde o hľadanie, na konci ktorého je nájdenie. Tu ide o samozrejmosť. Aby sme boli spravodliví k textu v Coste IX, 252, pripomínam, že v nej sa uvádza známe zvolanie: *“... ako je pravda, že sme tu prítomní”*.

Vidieť Boha v osobe chudobných! Keď prehĺbime túto vetu, pochopíme celú tak trochu mäťúcu časť od Eucharistie po chudobného a nebudeme si klásť otázky. Teológ môže mať pochybnosti, otázky, zavádzať odtiene. Vincent de Paul ide priamo a jednoducho k veci, pretože sám vie vidieť Boha v osobe chudobných.

Mohli by sme si myslieť, že sa nachádza v plnej mystike: súhlasím! Ale je tiež pravdivé, že praví mystici sa nevznášajú nad realitou. Aj Vincent nadväzuje hneď na najkonkrétnejšie postoje služby: *“Preto sa veľmi starajte o to, aby ste im poskytli všetko, čo potrebujú”*. Hľadiet' na Boha, súhlasím, ale nikdy nespustiť oči z chudobného pod zámienkou zbožnosti alebo kontemplácie. Ide o pohľad viery, ktorý však prechádza očami služobnice, starostlivej a pedantskej odborníčky v službe: *“V ich osobe máte vidieť vlastne Pána Boha. Práve preto sa veľmi starajte, aby ste im poskytli všetko, čo potrebujú”*.

Nato prichádza veľmi presná identifikácia pre dcéru kresťanskej lásky: *“Vy nie ste iba na to, aby ste sa starali o ich telo, ale máte im pomáhať aj k dosiahnutiu večnej spásy”*. V týchto riadkoch sa nezabudlo na nič. Predsa však, sme len v ôsmich mesiacoch od založenia Spoločnosti. Vincent de Paul zdôrazňuje pre každú dcéru kresťanskej lásky jej zodpovednosť, ktorú má v službe a v evanjelizácii, t. j. telesnú a duchovnú službu.

Pán Vincent nalieha na jeden bod, ktorý volá: pomoc k dosiahnutiu ich večnej spásy... Používa príslovku „zvlášť“. *“Bedlite zvlášť na to, aby ste im prispeli vo veciach týkajúcich sa ich večnej spásy: najmä, aby nezomreli bez sviatostí. Vy nie ste iba na to, aby ste sa starali o telo, ale im máte pomáhať aj k dosiahnutiu večnej spásy. Rozumne ich pobádajte, aby si vykonali dobrú celoživotnú spoveď”*. Táto duchovná pomoc, zameraná na sviatosti a spoveď sa v súčasnosti môže zdať ako niečo unáhlené a tak trochu nediskrétné. Musíme pamätať, že sme v období kresťanstva a že veľká väčšina ľudí, či sú už praktizujúci alebo nie, si vyžaduje titul kresťanov. A tak Vincent de Paul nalieha na evanjelizačnej úlohe, ktorá patrí každej dcére kresťanskej lásky. Ďalej, v tej istej vete nalieha a bez odbočenia, spontánne prechádza k vzťahu k jednotlivým osobám: *“Znášajte ich vrtošivosť, povzbudte ich, aby záslužne trpeli z lásky k Bohu, nikdy nevystúpte proti nim a nikdy sa neosopte na nich tvrdými slovami, veď i tak dosť trpia vo svojej chorobe”*.

Možno nám nedávna minulosť môže lepšie pomôcť vnímať všetko, čo Vincent de Paul vkladá do tejto vety. Myslím si, že tu sa nachádza podstatný prvok spirituality a identity dcéry kresťanskej lásky. Napriek veľkému pokroku lekárstva a sociálnych štruktúr, na ktorom sa dcéra kresťanskej lásky musí plne podieľať – bude tou, ktorá bude znášať náladovosť chudobných, chorých. Napriek tomu ich

bude povzbudzovať a nikdy sa nerozhnevá! Skrátka: tá, ktorá má prednostnú a stálu starosť o osobný vzťah, pričom vždy pamätá, že chudobní *“dosť trpia vo svojej chorobe”*.

Naozaj, tieto riadky patria medzi najbohatšie a najzhusťenejšie zo všetkých, ktoré Vincent de Paul povedal alebo napísal o dcére kresťanskej lásky. Bolo to 31. júla 1634, osem mesiacov po založení Spoločnosti, v prítomnosti prvých dvanástich dcér kresťanskej lásky a Slečny, ktorá ich prijala. Pán Vincent ukončil takto: *“Pomyslite si na to, že ste ich viditeľnými anjelmi strážnymi, ich rodičmi. Neprotirečte im, iba ak v tom, čo by im škodilo, lebo splniť takéto ich želania by bolo hriechom. Plačte s nimi. Pán Boh vás určil, aby ste boli ich tešiteľkami”*.

Toto bola mystika dvanástich prvých dcér kresťanskej lásky. Tento text môže zostať základným textom pre všetky dcéry kresťanskej lásky všetkých dôb a všade. Vincent si to iste uvedomoval, iste myslel na vás, dcéry kresťanskej lásky súčasnosti pri záverečných slovách konferencie: *“Dcéry moje, všetky naše predsavzatia neobstoja bez Božej milosti. Preto veľmi prosme Pána Boha, aby nás posilňoval a odhodlane pracujme na ich uskutočnení. Odovzdajte sa preto Pánu Bohu, blahoslavenej Panne Márii, proste o to svätého Ľudovíta a ďalších svätých, ktorí boli šťastní, že môžu slúžiť Bohu, ako mu slúžite vy.*

Hľa, dcéry moje, aké milosrdenstvo vám preukázal Boh, keď vás prvé vyvolil pre túto ustanovizeň. Keď Šalamún chcel postaviť chrám Bohu, vložil do základov vzácne kamene, čím chcel naznačiť, že sa pripravuje na veľkolepé dielo. Kiež vám Božia dobrota udelí tú milosť, aby ste sa vy, ako základy tejto Spoločnosti, skveli čnosťami! Lebo keby ste sa neusilovali byť čnostné, poškodili by ste tie, ktoré prídu po vás, ak Pán požehná tieto začiatky. Ako stromy rodia iba ovocie, ktoré zodpovedá ich druhu, tak je pravdepodobné, že aj vaše nasledovníčky sa nebudú usilovať o väčšie čnosti ako tie, v ktorých ste sa vy cvičili.

Všetky zhromaždené sestry vyslovili, že sa podriadia povedaným návodom a budú zachovávať dané pravidlá.

Všetky si klakli a sv. Vincent dodal: “Nech Božia dobrota vryje do vašich srdc všetko, čo som vám ja, úbohý hriešnik povedal v jeho mene, aby ste si to dobre zapamätali, v tom sa cvičili a stali sa pravými dcérami kresťanskej lásky. V mene Otca, i Syna i Duchu Svätého. Amen.”

P. Ján MORIN, CM

*Príprava
na jubilejný rok
osláv 350. výročia
od smrti
našich Zakladateľou*

*15 marca 2010
27. septembra 2010*

2010 !

DVE VÝROČIA

Rok **2010** bude pre nás, Vincentínov, zvláštnym rokom: bude to rok 350. výročia od odchodu našich Zakladateľov do nebeského Jeruzalemu, sv. Lujza na jar a sv. Vincent v jeseni. Bezpochyby budeme túto udalosť sláviť nielen preto, že sú stále živí v inštitúciách, ktoré založili a učením, ktoré nám nechali, ale tiež preto, lebo obaja vynikajúco prispeli k rozvinutiu charitatívnej lásky v Cirkvi a v celom svete. Pripomeňme si, že v roku 1960 Pápež Ján XXIII. prehlásil svätú Lujzu za patrónku všetkých sociálnych diel Cirkvi. Čo sa týka svätého Vincenta, Mons. Henri de Maupas du Tour /ãri d'mopa dü túr/ v deň pohrebu povedal o ňom, že *«skoro zmenil tvár Cirkvi»*. Je zrejmé, že biskup myslel na tvár Samaritána, ktorú bolo možno jasnejšie vidieť v Cirkvi po odchode sv. Vincenta. Celé toto charitatívne hnutie dospelo k posvätnému výrazu, ktorým sa vyjadril o Cirkvi 2. vatikánsky koncil: *"Cirkev chudobných"* a neskoršie *"prednostná voľba chudobných"*.

Počas celého tohto roku venovaného Zakladateľom budú nepochybne početné a rozmanité iniciatívy, ako slávnosti, charitatívne projekty, konferencie, články, spisy... pre oboznámenie, šírenie, prehĺbenie, motivovanie a oživenie charizmy, ktorá je viac ako inokedy veľmi nutná, vzhľadom k nášmu súčasnému svetu. Je isté, že aj každá provincia bude uvažovať o konkrétnych činnostiach, ako osláviť rok Zakladateľov. Bezpochyby to bude dobrá príležitosť k obnove povolania a príslušnosti k Spoločnosti. Zakladatelia budú vždy prameňom inšpirácie, pretože ich život a učenie nesú pečať Ducha Svätého.

„Ozveny Spoločnosti“ chcú prispieť k príprave tejto dôležitej udalosti pre Vincentskú rodinu. Celý tento rok 2009 bude vychádzať séria článkov o sv. Lujze a sv. Vincentovi, o ich vzájomných vzťahoch a spolupráci. Bude to vhodná príležitosť k prehĺbeniu našich koreňov. Čo sa týka týchto článkov, môžu sa konať komunitné del'by alebo

bohoslužba Slova. Som si istý, že tvorivosť nájde vhodný prostriedok, ako využiť možnosť, ktorá sa nám naskytuje.

Jubilejný vinčenský rok má byť rokom milosti, požehnania, obrátenia. Je isté, že v našej dobe sa množia slávnosti ako i pozvánky na účasť na rôznych udalostiach; existujú rôzne návrhy. Mohli by sme mať dojem, že je to jedna pozvánka navyše. Nie! Musíme vedieť rozlišovať medzi „ostatnými“, ktoré sú iste zaujímavé, dobré, užitočné a medzi naším výročím. Rok Zakladateľov musí byť naším rokom. Prehĺbiť ich život nás bude viesť k obnove, posilneniu nášho povolania, k rozhodnutiu, ktoré sme urobili pred 10, 20, či 50 rokmi a ktoré máme udržiavať živé a plné sviežosti ako na začiatku, pretože povolanie je udalosťou milosti, ktorá presahuje čas a vek.

Rok Zakladateľov má byť rokom chudobných a všetkých, ktorí sa cítia byť na ich strane. Pre sv. Vincenta sa chudobní stali „jeho ťarchou a bolesťou“. Zdá sa ťažké nájsť lepší výraz ako tento, ktorý by nám mohol pomôcť pochopiť, aký bol vitálny smer jeho existencie. Na konci svojho života boli Ježiš Kristus a chudobní definitívne spojení, ako je to vyjadrené v 25. kapitole Matúšovho evanjelia, nad ktorou obaja Zakladatelia dlho meditovali. Tento cieľ vysvetľuje a usmerňuje všetko.

Rok Zakladateľov môže byť vhodnou príležitosťou k oživeniu nášho rozhodnutia pre chudobných a tiež prečo nie, i k utváraniu nových foriem služby a evanjelizácie v ich prospech. Časy od nás žiadajú, aby sme rozvinuli našu tvorivosť a vynaliezavosť podobne ako sv. Vincent a sv. Lujza v ich dobe. Preto vám prajem dobrú prípravu na výročie Zakladateľov!

P. Javier Álvarez
generálny direktor

Svätá Lujza de Marillac

1591 – 1660

«Nemôžeme hľadiet' a študovať' svätú Lujzu de Marillac bez toho, aby sme si ju nezamilovali, pretože je veľká svojou dobrotou, utrpením a činnosťou.»⁴⁶

P r e d s l o v

Ú v o d

Môžeme v súčasnosti všetko vedieť o Lujze de Marillac? Áno aj nie by nebola dost' uisťujúca odpoveď. Týmto článkom chcem zdôrazniť „áno“ napriek určitým tieňom, ktoré sú reálne a kvôli ktorým trpíme spolu so sv. Lujzou, keď ich vyjadruje pri určitých okolnostiach.

Pápež Pius XI., keď mal príhovor pri jej kanonizácii v roku 1934, povzbudil Spoločnosť, aby pobádala komunity k horlivosti, podobnej tej, ktorá žiari z tváre tých, ktorých máme radi.

«Dcéry kresťanskej lásky, Lujza de Marillac je vaša. Je to vaša matka. Jej sláva je vašou slávou, zostaňte teda dedičky jej lásky a materskej starostlivosti. «Prejdite vzdialené misijné zeme a všetky miesta sveta, kde slnko od východu po západ osvetľuje vašu cestu a vaše kroky po stopách Kristových hrdinov.

Pod'ťe... zahľad'te sa do tváre vašej Matky, čítajte v jej pohľade a hľad'te na jej ústa, čo hovorí. Všimnite si jej spokojnosť a povzbudenie, ktoré vám prejavuje duchovnou pozornosťou, hodnou jej mena... »

Po tom, ako pápež Pius XI. nazval Lujzu de Marillac *«milovanou služobnicou»*, sa modlil: *«Ó, Ježišu, zapál' nás týmto*

⁴⁶ Mons. Jean Calvet, Emeritný rektor Katolíckeho inštitútu v Lille

ohňom, ktorým si ju zapálil. Áno, Bože, nech zapáli v nás, ktorí budeme okolo teba, oheň lásky, ktorá sa bude šíriť ako láska trpezlivá a nežná, svätá a pokorná, potešujúca a silná, odovzdaná a víťazná»⁴⁷.

Počas tohto roku, kedy sa budeme pripravovať na Jubileum 350. výročia od smrti našich sv. Zakladateľov, ponoríme nášho ducha, srdce a pohľad do reality celého života sv. Lujzy.

PRVÁ ČASŤ: Z DEJÍN

Svedkovia nás vovedú do niektorých tajomstiev. Týchto svedkov poznáme:

- sv. Vincent a Maturína Guérin,
- historici, ako Gobillon a Abelly opísali pravdu vtedajšej doby,
- s. Mária de Geoffre de Chabrignac /d'žófr d' šabriňak/ pripravovala počas 17-tich rokov uznanie svätosti Lujzy de Marillac.
- Mons. Bonard, za pomoci písomných podkladov sestry Márie de Geoffre zhotovil veľmi hrubý zväzok o živote Lujzy de Marillac, ktorého 3. vydanie vyšlo v r. 1921, rok po blahorečení Lujzy de Marillac.

DRUHÁ ČASŤ: OSOBY, KTORÉ PÍSALI O SV. LUJZE

Táto druhá čas bude nazvaná: **“Dejiny, pamäť, meditácia”**. V priebehu 20. storočia napísali dcéry kresťanskej lásky mnoho článkov, kníh a téz o Lujze de Marillac; prednášalo sa o nej skoro na každej vincentskej „sesii“ alebo iných stretnutiach. Témy a okolnosti boli rozličné, ale mali ten istý cieľ: vyzdvihnúť niektoré aspekty zo života sv. Lujzy pre lepšie poznanie a prehĺbenie jej čností *«pre tie sestry, ktorých sa viac dotýkajú a ktoré si predsavzali, že sa v nich budú cvičiť s Božou pomocou»*⁴⁸.

- Sestra Regnault /reňól/ z Materského domu vypracovala „šedú knihu“ utvorenú z Korešpondencie sv. Lujzy a dielo „Lujza de Marillac a jej zanietená láska k chudobnému“.
- S. Margaret Flinton z Provincie Emmitsburg (USA) odvážne prezentovala v r. 1953 na Sorbone obhajobu doktorskej práce „Lujza de Marillac, sociálny aspekt jej diela“ (vydané v r. 1956).

⁴⁸ Konferencia sv. Vincent, z 3. 7. 1660. Originál sa nachádza v Archívoch na ul. du Bac

- S. Alfonsa Richartz z Nemeckej provincie cez sv. Lujzu de Marillac «evanjelizovala» skupinu rehoľných inštitútov, ktoré majú za patróna sv. Vincenta. Táto jej práca bola neskôr daná k dispozícii dcéram kresťanskej lásky.
- S. Elisabeth Charpy z Provincie Francúzsko-Sever venovala Spoločnosti tzv. „oficiálne dokumenty“ dvoch základných diel, a to „Duchovné spisy“ a „Dokumenty“. Bolo by potrebné pridať tu ďalšie diela, ktorých miazga vzišla zo stromu.

V Materskom dome nemožno zabudnúť na hlas sestry Blandíny Delort, ktorá vyniesla na svetlo obsah rukopisov sv. Lujzy a sv. Vincenta, vzácné zhrnuté sestrou Máriou de Geoffre. Vizitátorky boli medzi prvými, ktoré mohli ťažiť z tohto prepisu.

Vincentské sesie organizované sestrou Marie-Geneviève Roux umožnili zakaždým stovke sestier lepšie spoznať život a činnosť sv. Lujzy vďaka rôznym prednáškam s. Elisabeth Charpy.

Pri tomto vymenovaní je dôležité spomenúť otcov Lazaristov, ktorých spisy sú menej známe a nepreložené.

Z r. 1921 sa nachádza vo Vincentskej knižnici Materského domu asi 50-stranová „knižka“ od autora P. Portal, ktorý použil pramene autorov: Gobillon, Bonard, listy sv. Lujzy de Marillac. Sú tu i „Meditácie blahoslavenej Lujzy de Marillac« na sviatky, oktávy a prvé soboty každého mesiaca. Je z roku 1920, roku jej blahorečenia, autor je neznámy.

V rokoch 1972-1985 vyšli v Bulletin Misijnej spoločnosti Francúzska mnohé články o sv. Lujze od P. Gonthier. P. Gonthier rozvíja okrem iného miesto kríža a Ducha Sv. v živote Lujzy de Marillac, ako i jej dary vychovávateľky, zakladateľky, animátorky a administratívnej správkyně...

Vzhľadom k veľkému záujmu sestier o kultúrne dedičstvo Spoločnosti počas ich návštev, vymenovanie prác sestier a kňazov môže byť považované „miesta pamäte“ s ich bohatstvom, obsahom a mnohorakým svedectvom viery. Preto by mali byť tieto miesta pamäte znovu preskúmané a meditované súčasníkmi i budúciimi generáciami.

TRETIA ČASŤ: LUJZA DE MARILLAC, FORMÁTORKA, DUCHOVNÁ VODKYŇA, ORGANIZÁTORKA

« Dcéry kresťanskej lásky ... **Pod'te...** zahľad'te sa do tváre vašej Matky, **čítajte** v jej pohľade a hľad'te na jej ústa...». V tretej časti sa budeme venovať Lujze ako formátorky, duchovnej vodkyňi, organizátorky života a činnosti, bude tu vyzdvihnuté jej duchovné spojenie s Bohom s osobitným dôrazom na jej pozornosť ku každodennému životu.

ŠTVRTÁ ČASŤ: ČO NÁM HOVORÍ LUJZA DE MARILLAC V SÚČASNOSTI?

Posledná časť vyzdvihne slová: «**Náš Spasiteľ si utvoril Spoločnosť viac pre seba ako pre vás samé; vy ste jej členkami**⁴⁹. Preto vás volajú dcéry kresťanskej lásky, t. j. dcéry Božie».

Sv. Vincent chcel takú Spoločnosť, akú utvorila Slečna Le Gras⁵⁰. Podľa Božieho plánu od počiatku, čo nám hovorí sv. Lujza pre súčasnosť?

Z Á V E R

Aký záver vyvodíme z tohto celkom obetovaného života Bohu a chudobným na konci tohto úvodu? «*Ak chcete dosiahnuť dokonalosť, musíte sa usilovať odumrieť sebe samých. Drahé sestry, tieto veľké veci vám len hovorím, hoci by som ich chcela napísať svojou krvou alebo zanechať vám ich zlatými písmenami!*».

Lujza de Marillac nám zanechala duchovný testament a teraz je na nás, prosieť ju o milosť skutočnej svätosti, akou bola **tá jej**.

s. Claire HERRMANN
Archívna služba

⁴⁹ sv. Vincent 18. októbra 1655

⁵⁰ P. Jamet - Predslov: Lujza de Marillac alebo zanietená láska k chudobnému kedysi a dnes /Préface de Louise de Marillac ou la passion du pauvre hier et aujourd'hui/, Vydavateľstvo SOS)

*« Nemôžeme vidieť niekoho trpieť,
aby sme netrpeli s ním.*

*Nemôžeme vidieť niekoho plakať bez toho,
aby sme neplakali s ním. »*

sv. Vincent de Paul, Konferencia pre misionárov o láske,
z 30. mája 1659 - XII, 270

OBSAH

Duchovný život

- 1 List z 1. januára 2009
Generálna predstavená s. Evelyne Franc
- 4 Prednáška z 1. januára 2009
Generálny predstavený P. Gregory Gay
- 8 List z 2. februára 2009
Generálna predstavená s. Evelyne Franc
- 20 Pôst 2009
Generálny predstavený P. Gregory Gay
- 25 Generálne zhromaždenie 2009
Generálny direktor P. Javier Álvarez
- 34 Úvaha na mesačnú obnovu: „*Musíte sa znovu narodiť*“ (Jn 3, 7)
Generálny direktor P. Javier Álvarez

Súčasný výzvy

- 38 Umelecký ateliér v Centre Hutt Street v Adelaide, Austrália: Provincie Austrálie, ostrova Fidži a Cookových ostrovov
Sestra Gwen Tamlyn, DKL

Aktuality z provincií

Návštevy predstavených

- 41 Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a gen. asistentka, s. Margaret Barrett: Návšteva v Keni
Sestry z Kene
- 45 Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a gen. radkyňa, s. Julma Neo: Návšteva Čínskej provincie
Sestra Kathleen Grimley, dopisovateľka Ozvien
- 48 Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a gen. radkyňa, s. Julma Neo: Slávnosť 80. výročia prítomnosti DKL vo Vietname
Sestra Gonzague Tran Thi Kim Tu, dopisovateľka Ozvien

Svedectvo sestier

- 51 Provincia Švajčiarsko-Turecko: Svedectvo poslušnosti s. Jozefíny
Sestry Nemocnice Pokoja (Istanbul)

Slovo chudobných

- 53 Kubánska provincia: Po prechode hurikánu Ike na Kube nás chudobní evanjelizovali. S. M. Lazara Fernandez, dopisovateľka Ozvien

Dejiny Spoločnosti

- 55 ***Za čias sv. Vincenta... a dnes:***
Komunita dvanástich P. Ján Morin, CM

- 74 *Príprava na Jubilejný rok 350. výročia od smrti Zakladateľov:*
- Rok 2010: Dve výročia P. Javier Álvarez, gen. direktor
- 76 - Predslov: Sv. Lujza de Marillac S. Claire Hermann, Archívna služba